

Povestirile unui om, care a călătorit în India.

— Urmare —

Eram destul de trist, că nu primiam nici o veste din țară și trecuseră ani de zile, fără ca să primesc cel mai mic cuvânt de dragoste dela scumpii mei părinți. Scrisesem de mai multe ori, dar ajunsei să cred că nu primiseră scrisorile mele. În după amezile mele libere, mă duceam adesea la țărmul mării, nădăjduind să întâlnesc pe bătrânul căpitan Griffith, cu care venisem din Galați la Londra și să pot trimite prin el vre-o scrisoare acolo, care, prin mijlocirea stăpânului meu de altă dată, ar fi ajuns acasă.

Era într-una din aceste după amiazi. În Anglia, Dumineca e o zi sfântă, liniștită. În port era tăcere. Deși oamenii își vedeau de treburile lor, era totuși altfel de căt în zilele de lucru, când nu rar trebuie să-ți faci loc împingând lumea în dreapta și'n stânga. Plimbându-mă în sus și în jos, aveam destul răgaz să-mi retrăesc în minte viața mea de până aci. Ce minune făcuse D-zeu, căci tocmai atunci, când starea mea mă apăsa mai greu, să-mi vie ajutorul trimis de mâna Lui. Deși la început situația mea fusese destul de grea, în sufletul meu nu mă revoltam. Câștigasem, din cercul sfânt al vieții de familie, un simț de tăcere modestă. Învătasem să fiu și sărac și bogat, să îndur și lipsă și să trăesc și din belșug și totuși să mă mulțumesc cu cea mai modestă situație. Eram sănătos, tare, și mi-era drag să muncesc. Înțelesesem că munca nu înjosește pe om, ori cât de ordinară s'ar părea. Ea folosește omenirei și dă pâine celui ce o îndeplinește cinstit, îl păzește de păcate și de trândăvie, începutul tuturilor răutăților. Acum învătasem să înving greutățile. Dacă eșiam calfă mare, mi-ar fi mers foarte bine și-mi asiguram viitorul, firește nu pe calea vocațiunei mele, pe ceea ce alesesem dintru început; dar ce-avea a face. Azi—mâne, tot mă ducea la neatârnnarea materială. Puteam deschide o brutărie și eram om în rândul oamenilor. Englezește știam; puteam să vorbesc destul de bine. Stăpânul meu, căruia-i eram drag, mă lăsa adesea să țin registrele, sarcină pe care totdeauna o îndeplineam bine. Aveam prin urmare o situație pentru care mulți m'ar fi învidiat și totuși îmi sta ceva pe suflet, care nu mă lăsa să fiu pe deplin mulțumit.

Și ca să vă spun ce era, era dorința de a pleca mai departe în lume.

India, acea țară minunată, se arăta ademenitoare sufletului meu, ca un ultim răsunet al influenței povestirilor unchiului Vasile. Cu astfel de gânduri, mă plimbam încet pe țărm, când în dreptul podului de pe Tamisa, mă pomenii cu o lovitură sdravănă pe umeri. Tresării speriat și... căpitanul Griffith era înaintea mea.

Mi-era în adevăr frică, văzându-l, deși la drept vorbind îl căutasem. «Vii ca și cum te-ași fi chemat,» îmi zise el. «Să intrăm nițel.» Cu aceste vorbe mă luă de mână și mă duse într-o cârciumă, unde șezurăm.

«Povestește-mi repede», zise el, «ce ți s'a întâmplat de când-ne-am despărțit!» Indată-i îndeplinii dorința. «Doamne sfinte,» strigă el, «cum

ai ajuns din cabină pe punte,» ceea ce pe limba lui însemna «din puț în lac», adică dintr'o situație mai bună într'alta mai proastă. «Dar,»—continuă el,—«asta nu-ți poate prii! Nu cumva ai de gând să rămâi aici?» «De ce nu?» răspunsei eu. În orice situație e bine, dacă se simte omul mulțumit. A mea mă hrănește în mod onorabil și pot face și ceva economii.»

«De sigur», zise el, «numai să se potrivească cu dorințele și puterile celui ce o are, dar starea în care te găsești d-ta nu e pentru d-ta.»

«Am brațe sănătoase și pot lucra», strigai eu.

«Foarte bine, tinere», adăogă el, «dar cum rămâne cu capul? Ești născut pentru altceva decât pentru a fi un brutar simplu, de treabă, care de altfel își îndeplinește foarte onorabil sarcina sa în lume. Ași ști eu altceva pentru d-ta. Mi-ai spus odată, că ai vrea să mergi în India?»

«Asta a fost visul copilăriei mele, dar...»

«Nici un dar!» strigă căpitanul. «Drumul ți-e deschis. Când vrei să pleci?»

«Cum așa d-le?» îl întrebai eu foarte uimit și surprins.

«Am să-ți explic», începu căpitanul vorba. «Un prieten al meu, care-i căpitan pe un vapor comercial, ce pleacă peste trei zile, spre a aduce ceai din China, caută un tânăr de vârsta d-tale, care să-i țină jurnalul pe vapor, căci el o poate face numai cu mare greutate, fiindcă-i tremură mâna. Mai ales dorește un tânăr, care să aibă grijă de tot ce trebuie scris și de afacerile din diferitele porturi pe unde va trece vaporul. Prea mult de lucru nu e și te așteaptă după cum cred o viață plăcută pe vapor. Căpitanul debarcă în Calcuta și va sta mai mult timp acolo. Ce alt lucru ar putea fi mai plăcut pentru d-ta? Te angajezi numai pentru dus și întors la Canton și primești o leafă ce te va mulțumi și-ți va părea cu totul alta, decât ceea pe care ți-o dă stăpânul d-tale de acum.»

Căpitanul de marină vorbea așa de convingător și-mi descrie această călătorie, pe care o făcuse și el de mai multe ori, ca cea mai minunată din lume și știu să mă sucească în așa fel, că mă câștiga aproape cu totul. «Sus,» strigă el deodată, «haidem în docurile din Greenwich, unde e ancorată corabia și unde vei face cunoștința căpitanului.»

Vasul lui, binișor echipat, nu era departe de casa unde ne găseam. Urcarăm și coborârăm podul de pe Tamisa, unde era ancorată «Cetatea Londrei,»—cum se numea acea corabie—aproape gata de plecare, așteptând doar vântul priincios, care putea începe dintr'un moment într'altul, căci începuse a cam sufla de câteva zile, după cum spunea căpitanul Griffith.

«Cetatea Londrei» era o corabie puternică, foarte bine pregătită pentru o călătorie, ce avea să dureze vreme îndelungată.

Căpitanul Ball, care o comandă, era întocmai cum îl descrisese Griffith. Ne primi neobicinuit de prietenește, ne invită în salon la punciu și se arătă foarte prevenitor față de mine. Totuși se citea pe fața lui ceva șiret, răutăcios, care mă cam respingea și mă făcea să

stau la îndoială. Căpitanul Griffith însă, știu iar să mă sucească și contractul, foarte favorabil pentru mine, fu încheiat. Când totul fu scris de căpitanul Griffith și semnat de mine și de căpitanul Ball, dulgherul de pe bord primi ordinul să meargă îndată cu mine în oraș și să-mi aducă bagajul spre a-l încărca. Era un om de vârsta mea, îndemânat, prietenos și se bucura din inimă aflând, că merg și eu în călătoria în care și el mergea pentru prima oară. Făcurăm cunoștință mai de aproape pe drum și ne făcurăm prieteni, pentru că ne potriveam de minune.

Dar cât de uimit rămase bietul stăpânu-meu, când îi spusei de hotărârea mea ! Da, îi părea rău într'adevăr !

«Totd'auna ți-am voit binele,» zise el. «Ca mâne ai fi fost calfă mare și peste un an ți-ași fi lăsat prăvălia mea în stare înfloritoare și m'aș fi retras din afaceri, ca să mă întorc în țară.»

Nu știa cu ce să mai mă îmbie, ca să rămâi, ba chiar mă ruga.

Mă durea inima ; dar apucasem să mă leg. Nu puteam să fac altceva, decât să-l părăsesc.

Foarte trist, îmi numără economiile, care se ridicaseră la o sumă destul de mare. Imi făcui bagajele și mă dusei să-mi iau rămas bun de la el.

De-abia acum văzui cât mă iubea bietul om. Apoi îmi strânse mâna mișcat.

«D-zeu să te aibă în paza Lui,»—zise el,—«în călătoria periculoasă ce faci și să-ți dea noroc, ca să nu-ți pară rău de ceea ce faci. Aici știai la ce să te aștepți dela mine ; dar pe căpitanul d-tale nu-l cunoști încă și te dai în mâna lui. Dar să le facă Domnul toate bune ! Dacă te întorci cu bine înapoi și vrei să intri iar la mine, casa mea ți-e deschisă !» Și eu mă arătai recunoscător și iubitor față de bietul om. Pe drum,—dulgherul care se numea Rowley, îmi zise : «Dacă aș fi fost eu în locul d-tale, n'aș lăsa locul acesta bun.» Nu-i putui răspunde decât : «Nu-mi îngreua mai mult inima Rowley ; știi bine că nu mă mai pot întoarce.» Tăcu și abia mai târziu începu să vorbească de altceva. Noroc că vântul nu sufla încă favorabil ; eram nevoiți astfel să mai rămânem și căpitanul Griffith stetea cu noi pe bord. Putui să scriu încă o scrisoare pentru scumpii mei părinți și el promise cu sfințenie s'o ducă la Galați. O adresasem fostului meu stăpân și eram încredințat că îndată ce va fi posibil s'o trimită părinților mei, prin el va ajunge desigur în mâinile lor.

(Va urma)

Aurelia V. Cochinescu

CAND ERAM MIC

(Continuare. Vezi pag. 52)

Seara mă apuca dorul de-acasă. Era ceva, să stai tu o zi întreagă cu vacile pe islaz la iarbă, să nu vezi țipenie de om pe câmpuri, să nu te scalzi la moară și să nu te joci cu copiii. Pentru asta când vedeam soarele sfințit pe Goargăș, eu îmi strângeam uneltele gospodăriei în surlă și lăsam vitele în porneală spre sat.

Un nor dinspre asfințit m'a înșelat odată asupra timpului de plecare. Crezând că e vremea, eu am pornit cu vacile acasă pe drumul dintre porumbiști. În sat dam eu «bunăseara» oamenilor, ridicându-mi pălăria de pe vârful capului și uitându-mă drept înainte. Vedeam că soarele nu mai e, dar nu se înopta de loc. Când am băgat vacile în curte, soarele, luptându-se cu întunecimea norului, a răsărit iar la un stat de de om de-asupra muchei. Curtea noastră era plină de lumină și vacile au început să mugească după iarba câmpului. Eu am adus buruieni din grădini să le împlânzesc și tata când a venit de la lucru, numai atât mi-a zis: «Bine, mă băiete, așa faci tu?» Mult mi-a mai fost necaz atunci de nepriceperea mea, mai ales când vedeam și pe Anica râzând de mine. În urmă stam în Cărbune până supt seară cu vacile la iarbă, să nu mă mai păcălesc, să viu cu soare acasă.

Juncii noștri nici odată n'apucam să-i văd boi mari. Tata îi ținea până îi învăța la jug și apoi lua alții să-i crească. Atât aveam și eu parte, să mân boii, ca băeții mari, cât îi învățam la jug. Dar ce greu era atunci cu neastâmpărații juncani, cari nu știau să țină drum drept și luând-o prin șanțuri, isbeau în porțile oamenilor și rupeau câte ceva dela căruță.

Așa aveam noi odată doi junci cu dinți de lapte și neajunși la vremea învățatului cu greutatea jugului după ceafă. Cât eram cu ei la iarbă, eu rupeam curpeni tari și făcând o funie, îi legam de coarne. Să fi văzut atunci cum flușturau din cap și cum se închiondora la mine!

Ei stau așa puțin. Odată puneau coada pe spinare și opintindu-se unul într-o parte, altul într-alta, funia trosnea și ei mergeau să-și pască în voie iarba.

Seara, venind de la Cărbune, eu mă jucam cu coada neagră și stufoasă a unui junc. Pe celălalt îl îndemnam la drum, așa ca să meargă alături. Ei acum erau boi de jug și eu vedeam în minte căruța ferecată în urma lor și par'că aveam și un bici în mână, cu care îi îndemnam pe de cea.

Ce mi-a venit odată, ca să-i fac să stea mereu alăturați, că având proțapul la mijloc și jugul înainte, le-am legat cozile păroase, tulind așa pe drum la vale.

La Șerban era un puț și pe lângă el o mulțime de *sădini* de salcie, bătute să facă la vreme umbra ghizdurilor de lemn. Eu adăpasem vitele, când am plecat cu ele dela pășune, dar nu știi cum e dobito-cul? Juncii mai voind să *mășie* și fața apei din zgghiabul dela puț, au

apucat într'acolo și s'a brodit între ei o sadină. Din mers au fost opriți de cozile înodate. Trage unul încoace, altul încolo, nodul s'a întărit și coada cea mai slabă a fost învinsă, a eșit din melci. Eu mă uitam cu jale, când la juncul fără coadă, când la celălalt, care târa bi-ruior părul prin țărâna drumului.

Acasă tata, bun cum e el, nu mi-a zis iar nimica. Atât numai : «Toi, tată, păi așa minte ai tu?» Vedea el bine *obida* sufletului meu și nu'mi trebuia pedeapsă mai mare.

Cu câte un necaz, venit așa, te miri de unde cu vreme ploioasă și cu timp frumos, îmi petreceam eu copilăria, păzind vitele noastre la iarbă, să ne dea lapte și să poarte căruța cu lemne din pădure.

Auziam câte odată vorbind flăcăii, cum se duceau ei noaptea la muscel cu caii prin ierburi. Priponiau caii de un țaruș și stau așa toată noaptea, pitulați pe câte o vâlcică, dormind iepurește și trezindu-se dimineața în cântecul pitpalacului : «pitpalac, pitpalac...»

I. Ionescu — Boteni

PROBLEMĂ DE DESLEGAT

Un om are 21 vaci de diferite rase. Unele dau lapte mai mult altele mai puțin. Ca să le cunoască el le înseamnă după numărul litrilor de lapte ce dă fiecare pe zi. Toate la olaltă dau 300 litri pe zi. Într'o noapte 4 hoți i le furară. Ei le împărțiră între ei, luând fiecare câte 6.

Ce numere avea fiecare din vacile lor ?

Deslegătorul, care va cădea la sort, va fi premiat cu 2 cărți din «Biblioteca pentru toți».

Emilian Paveliu (seminarist)

I. ARITMOGRIF

	a	b	

Să se așeze în cele șasesprezece pătrățele numerile de la 1 până la 16 inclusiv, în așa fel că ori din cotro le-ai aduna, fie de la dreapta spre stânga, fie de sus în jos, fie din colț în colț (în diagonală) să dea suma 34, avându-se grijă ca numerile din pătratele a b să dea anul 1514.

Florian D. Stănculescu

II. ARITMOGRIF

Fiecare cifră reprezintă câte o literă.

C14. U1. R19. M2. 17. 41.	Un arbore din țările calde
O 4. T12. R19. H17. N6. T12. O4.	O strâmtoare de mare (în Italia)
N 6. O4. T12. H17. R19.	Un funcționar
S 7. U1. V11. T12. H17. N6. T17.	Nume de femei
T 12. U1. R19. C14. 18. H17.	Un imperiu în Europa
A 17. R19. 13. 9. H17. L11.	O țară
N 6. 18. C14. O4. 10. H17. R19. 9.	Insulă în Asia.
T12. U1. 18. C14. H17	Beutură
H17. M2. H17. U1. 18. H17.	O regină a Portugaliei

Cifrele de la început de sus în jos, dau numele unui port din România.

T. Chelaru—Pietroasele—Buzău

Deslegările problemelor dela pag. 47 și 48

I Problemă. Numerii sunt 326 și 238.

Au rezolvat bine: M. Th. Amzulescu, C. Banu, Iulian M. Constantinescu. Gr. Cristescu. C. I. Dumitrescu. St. Dumitrescu. C. Florescu. Pant. I. Gruescu. T. I. Gureanu. Stelian V. Iliescu. Ion I. Lupulescu. Gh. St. Moiescu. Grig. Popescu—Bălănești. Marin I. Popescu. N. Topologeanu. C. Venescu—seminariști; Ionel și Costică. din București.

II. Problemă. Capitalul a stat 8 ani.

Au rezolvat bine: M. Th. Amzulescu. C. Banu. Nic. D. Coman. Iulian M. Constantinescu. Gr. Cristescu. Alex. Ciocănescu. C. I. Dumitrescu. St. Dumitrescu. C. Florescu. Pant. I. Gruescu. Stelian V. Iliescu. Ion I. Lupulescu. D. M. Mirodot. Gh. St. Moiescu. Grig. Popescu—Bălănești. Marin I. Popescu. N. Topologeanu. C. Venescu, seminariști. Ionel și Costică — din București.

Cuvânt în cruce. Cucul și Focșani.

Au deslegat bine: M. Th. Amzulescu. C. Banu, Gr. Cristescu, Al. Ciocănescu, I. M. Constantinescu, C. I. Dumitrescu, St. Dumitrescu, Gh. I. Dumitrescu, C. Florescu, Const. D. Georgescu, T. I. Gureanu, St. V. Iliescu, Ion I. Lupulescu, Gh. St. Moiescu, Grig. Popescu—Bălănești, Ilie N. Popescu, Marin I. Popescu, N. Topologeanu, C. Venescu—seminariști, Ionel și Costică din București.

Sarada: Brazilia. Romulus, Africa, Zefir, Isac, Lea, In, A.

Au deslegat bine: Iul. M. Constantinescu, Gh. I. Dumitrescu, Pant. I. Gruescu, T. I. Gureanu, St. V. Iliescu, Gh. St. Moiescu, Marin I. Popescu seminariști. Costică și Ionel din București.

Revista AMICUL TINERIMEI începe de la 1 Aprilie a. c. al şaptelea an al existenţei sale.

Tot ce priveşte abonamentele, corespondenţa, articolele, deslegările etc. se vor adresa „Redacţiei Amicului Tinerimei, Bucureşti Strada Romană No. 12.

Abonamentul pe un an este de lei 5, (sau coroane 5). Numărul costă 20 de bani.

Abonamentele se plătesc înainte.

Direcţiunea AMICULUI TINERIMEI roagă pe toţi iubitorii de bună îndrumare a tineretului nostru şcolar, cari doresc a colabora să ne trimeată articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară şi pe înţelesul tuturor.

Manuscrisele trimise spre publicare, să se scrie pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, ca de vr'o două degete. Manuscrisele se trimit prin poştă nu ca scrisori, ci sub bandă, scriindu-se pe lângă adresă cuvântul «*manuscris*». Ele costă în lăuntruţul Ţării Româneşti 5 bani de fie-care 50 grame, iar din celelalte ţări locuite de Români precum şi din Streinătate câte 10 bani 50 grame. Dacă pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «*recomandare*» se plăteşte deosebit 25 bani, de ori unde.

La Redacţia AMICULUI TINERIMEI se găsesc de vânzare exemplare complete şi legate, anii II, III şi IV cu Lei 4 ; anii V şi VI cu Lei 5.

Tinerilor ! Răspândiţi revista voastră cât puteţi mai mult !

Păstraţi numerile spre a le lega la sfârşitul anului.

PAPUȘA

Primul Atelier românesc de păpuși și jucării naționale

Adresa: BUCUREȘTI — STR. ROMÂNĂ No. 12

În aceeași casă cu Redacția «AMICULUI TINERIMEI»

Pentru voi, dragi copii, fete și băieți, a deschis o prietina a tinerimii, un atelier de păpușele foarte dragălașe și de felurite jucării precum și o clinică pentru ele.

Se găsesc aci păpuși mari și-mici, armata română, ciobănași, oi, căței, cocoși și alte animale, cu prețuri mici.

TIPOGRAFIA ȘI LEGATORIA

G. ILIESCU

Telefon 28/49 — STR. POPA SAVU No. 3 — (La Sosea)

(CASELE PROPRII)

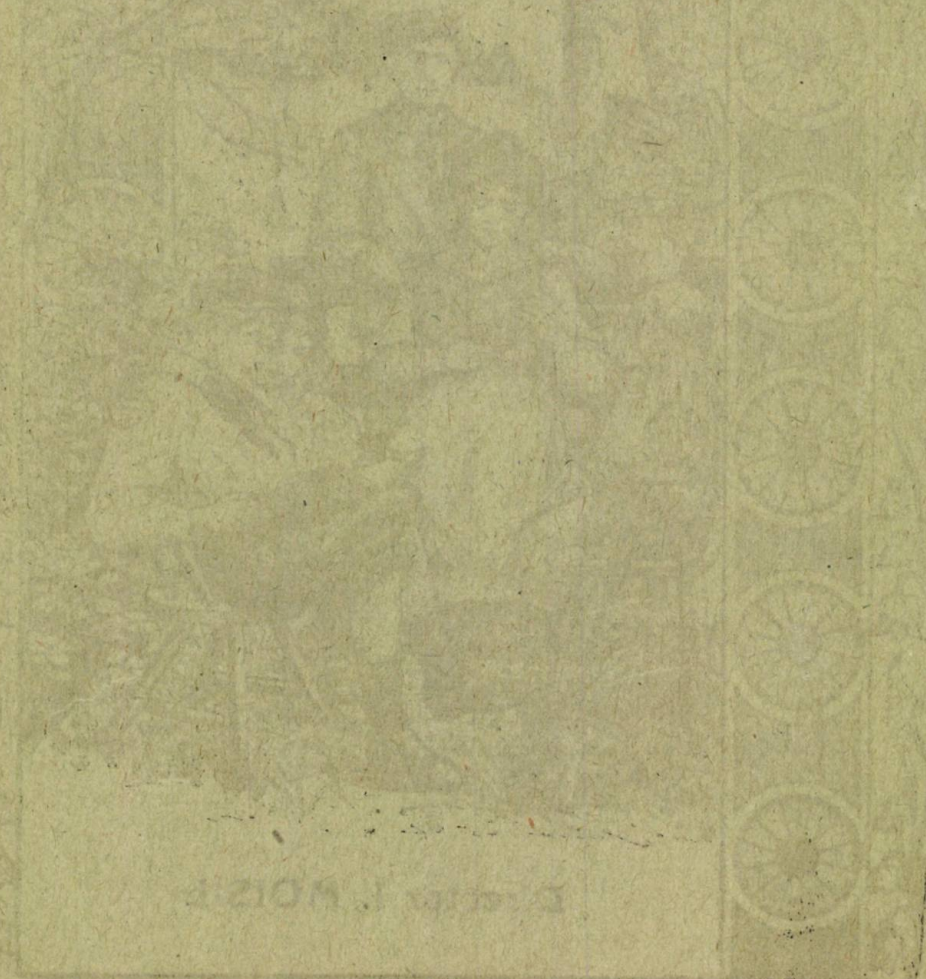
Efectuează lucrări de Tipografie și Legatorie cu prețuri reduse.

AMICUL TINERIMEI

Director I. MOISIL

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

REVISTA PENTRU TINERIMEA ȘCOLARA

***** CULTURA *****
 MORALA, IUBIRE DE NEAM, ȘTIINȚA,
 ***** MUNCA *****

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ SUB DIRECȚIA

D-lui I. MOISIL.— București

ABONAMENTUL ANUAL :

In România Lei 5

Afară de România Coroane 5

REGINA ALBINELOR

— Urmare din No. 5 —

A doua zi, când Gherghina și câteva albine tot cu păreri ca ale ei intraseră de gardă, se pomeniră cu viespea salutându-le prietenos. Spuse, în taină câteva vorbe unei albine și se strecură grabnic, prin urdiniș, în stup.

«Nu e o nebunie oare, că am lăsat viespea să intre?» întrebă una dintre străji. «Nu!» răspunde Gherghina. «Acum va deschide capul proastelor dinnăuntru și la va face să se entuziasmeze pentru libertate. Nimeni nu e în stare să vorbească ca viespea cu atâta inimă, cu atâta foc. Grupul nostru va câștiga mulți părtași, când va mișca ea sufletele cu căldura vorbelor ei și va deschide ochii nebulnelor, cari nu vor să vadă, că împrejurările în care trăim sunt mizerabile».

«Eu nu te pricep bine», răspunse una dintre albinele de strajă, «și trebuie să-ți mărturisesc sincer, că starea noastră nu mi se pare tocmai atât de josnică cum ți se pare ție. Oare garanția cea mai bună pentru trecerea iernii viitoare nu stă în creșterea cât mai mare a numărului nostru, în munca neîrmată a albinelor ziditoare, în strânsul stăruitor al albinelor purtătoare?» — «Dacă mintea ta nu țintește spre nimic mai înalt, negreșit ai destule motive ca să fii mulțumită și atunci nu

te mai jelui când ti se răpește libertatea, ca să te ostenești muncind pentru alții și când ca un biet schilod îți treci viața, care nu-ți dă nici o mulțumire, nici o bucurie. Ceasurile pe care le-am putea întrebuința pentru plăcerile noastre, trebuie să le petrecem, muncind din greu, spre a hrăni puii. E nevoie să fim atât de multe? Nici decum. Unde sunt dușmanii care ne amenintă? Nu-i cunosc».

Gherghina voia să mai vorbească, dar vorba îi fu tăiată de o sbârâială puternică din stup. Trebuie să se fi întâmplat ceva neobicinuit. Din sgomotul cel puternic albinele de pază puteau desluși: «Prindeți hoțul!»

— «Țineți-vă să nu scape» — se auzia răsunând. Garda însă nici nu primise vreun ordin și viespea o și ștersese, în cea mai mare grabă, prin urdiniș. Ea ținea o larvă, care nebună de durere se sucia și se smuncia între fălcile ei. Viespea își întinse repede aripile să scape de urmăritoarele ei îndârjite și sbură ca să ducă hrană puilor ei larva răpită. Ea străbătu ca o săgeată aerul cu prada ei și se pierdu în zare.

Albinele mai vârstnice și cu înfățișarea foarte distinsă apăruseră la urdiniș și întrebau supărate: «Cine a lăsat viespea să pătrundă în lăuntru?» — «Noi n'am văzut nici o viespe», răspunse cu îndrăzneală Gherghina. — «Se poate?», adăogă o albină mai bătrână, «căci altfel straja ar fi împiedicat dușmanul să intre.» «Dar ce s'a întâmplat acolo, înăuntru?» întrebă Gherghina. — «Ceva groaznic» fu răspunsul. «Viespea s'a furișat fără a fi observată până la mierea neacoperită, din care a furat apoi cât a putut. După ce s'a săturat, a năvălit asupra puilor din faguri. Ea a rănit foarte rău prin mușcături haine, multe larve, până când a izbutit să apuce una și să-o smulgă din leagăn. Jalea celor mici ne-a atras atenția; am lăsat lucrul, dar din nefericire am ajuns prea târziu, n'am mai putut prinde și pedepsi pe omorătoare. Dacă n'ați fi fost voi nepăsătoare aici în locul acesta de pază, firește că această nenorocire nu s'ar fi întâmplat. Voi sunteți vinovate de pierderea care ne-a lovit, dar vă iertăm pentru neștiința voastră. Și apoi voi ați putea spune că urdinișul este prea departe și prea larg. Vicleana ne-a înșelat și pe noi și pe voi. Cu atâta dibăcie și-a văzut de treabă, încât credeai că cunoaște perfect drumurile și potecuțele stupului nostru. Dar nici nu poți pricepe cum a nemerit ea drumul spre provizia de miere. Ca să fim ferite de aci înainte de asemenea atacuri, trebuie neapărat să strâmtăm poarta. Atunci îi va fi greu unei singure viespe să înșele garda, iar intrarea a mai multor viespi deodată va fi cu neputință. De aceea duceți-vă iute la mugurii plopilor negri și aduceți ceară rășinoasă, care la început e moale, iar mai târziu se întărește ca piatra. Cu ea bolțiți o intrare strâmtă, încât să nu aveți loc decât puține, deodată. Aceasta va fi mai ușor de păzit decât poarta asta largă, de azi. Garda de până acum să treacă la clădit. Alte tovarășe, care cunosc pe dușman, vor primi posturile voastre! Înșelându-vă pe voi, viespea a prins curaj, și se va reîntoarce, dar ne va găsi pregătite!»

Gherghina, veselă că a scăpat așa de ușor, porni repede la drum cu celelalte. Ajunse la ploi, zăboviră puțin vorbind de cele petrecute,

—«Tu spunea că viespea ne vrea binele,» îi zise Gherghinei o albină, «iar ea a răpit și a omorât. După sfatul tău noi am lăsat-o să intre. Suntem tovarășele crimei ei.»—«Sunteți nebune?» răspunse Gherghina. «Cu cât vor fi mai puține guri de hrănit, cu atât avem și muncă mai puțină. Dar e ceva și mai important despre ce trebuie să vorbim.

«Prin înmulțirea puilor, ceata reginei crește, și astfel vom avea, în contra năzuințelor noastre spre libertate, o putere greu de înfrânt, care ne va subjuga pentru totdeauna. Nu v'ar plăcea mai mult să stăpâniți de cât să slujiți? Acum tăceți? Sunteți niște fricoase!»—«Vrem vremuri mai bune dar fără omor și vărsări de sânge»—adause alta.

—«Nici o biruință fără luptă» răspunse Gherghina. «Lupta va fi de neînălțurat. Ați văzut căsuțele nouă, care s'au clădit în ultimele zile, știți la ce sunt destinate? Acolo trebuie să crească regine. Noi suntem nemulțumite de regina cea veche; numai într-o schimbare de domnie putem nădăjdui vre-o îmbunătățire. Iată de ce trebuie să formăm un partid, care să susție drepturile poporului! Să fim conduse de o regină, dar după cum ne place nouă, după cum dorim noi. Ea trebuie să ne întrebe pe noi, înainte de a lua vre-o hotărâre nouă, și dacă ne convin intențiile ei. Răspunderea să fie a ei de faptele sale, noi însă să fim adevăratele stăpânitoare. Ținta aceasta nu o vom ajunge de cât prin curaj și luptă, nu stând în trândăvie. De aceea fiți gata și când va sosi vremea, să vă puneți toate puterile, spre atinșerea scopului nostru. Atunci va veni viitorul de aur, pe care ni-l va aduce biruința și libertatea! Eu voi fi în fruntea voastră, mă veți urma, veți face ceea ce voi propune și astfel planul nostru va izbuti. Vă pun însă o condiție. Să mă ascultați fără cârtire, căci ceea ce vreau este fericirea și prosperitatea voastră».

Albinele strigară: «Așa să fie. Gherghina să fie căpetenia noastră!»

Ascultați ce li s'a întâmplat mai târziu acestor nebune. Mulțumită, Gherghina primi acest omagiu: «Voi m'ați ales», zise ea. «Nu mă opun stăruinței voastre. Mintea mea luminată, talentele mele distinse sunt ale voastre. Viața mea o jertfesc pentru cei asupriți, jos tiranii!»—«Bravo, Bravo!»—strigară albinele. «Gherghina ne duce spre fericirea de mult dorită.

«Sper» începu Gherghina, «că nu se află nici un trădător printre noi. Partea lui ar fi moartea. Țineți secretul nostru, dar căutați să dobândim tovarășe, răspândind sămânța ne-

mulțumirei printre albinele cele mai tinere. Când va bate ceasul libertății, vor lupta și ele în rândurile noastre. Acum, ca să nu deșeptăm vre-o bănuială, să ne-apucăm să strângem ceară rășinoasă. «Trăiască viitorul!»—«Ura!» strigară celelalte, «de trei ori ura!»

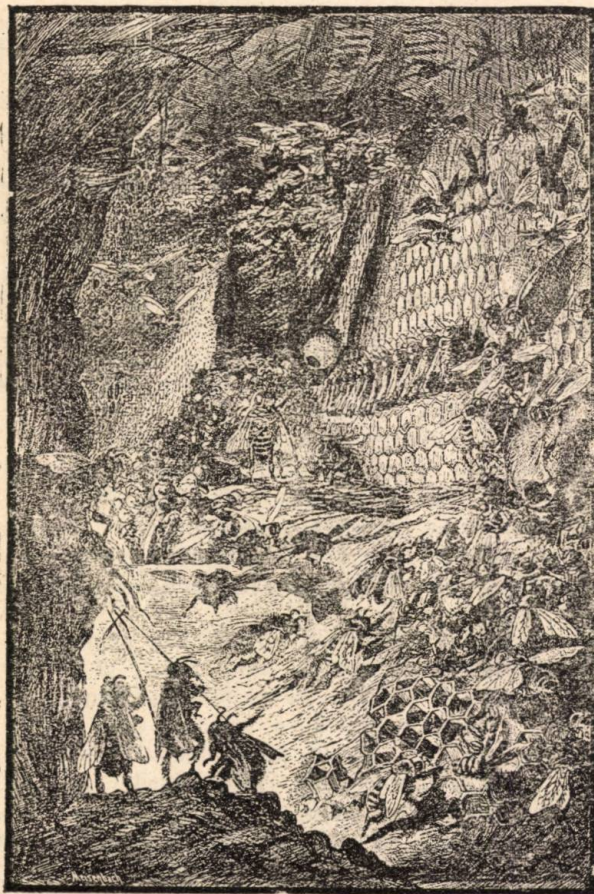
Căsuțele cele mari, de care pome-

Conjurațiunea

nise Gherghina erau, cu adevărat, leagăne pentru prințese. «E datarea mea», zicea regina, «să mă îngrijesc de urmași; altfel de m'ar lovi vre-o nenorocire, ați fi lăsate fără cârmă, jertfă pieirii. Nu trebuie

să ducem grije numai pentru ziua de azi, ci și pentru cea de mâine. Trebuie să ne îngrijim de întocmirea statului nostru, de care ținem toate. Eu n'ași exista fără voi, scumpele mele supuse, și voi de asemenea ați pieri fără mine; noi suntem tari numai în unire. Dacă vă împărțiți munca se pot face toate, se pot aduna provizii, putem fi ferite de dușmani, se pot crește puii. Mă tem cu toate acestea, de vre-o desbinare între voi. Amintiri din trecut mă înspăimântă. Atunci când am venit ca regină tânără între voi, a izbucnit lupta pentru domnie. O parte din neamul albinelor m'ajutat pe mine, cealaltă a sprijinit pe regina cea bătrână. Voi m'ați păzit de acul ei, cu care căuta să mă străpungă. În urmă cedă în fața unei puteri mari și împreună cu tovarășele ei părăsi stupul spre a întemeia o nouă colonie. Imi veți

Regina vorbește

albinele lucrătoare ar fi, putut ajunge regină, dacă oul, în care se ascundea germele vieții noastre, ar fi fost pus într'un leagăn regesc

sări în ajutor, și de astă dată, dacă propria mea fiică m'ar ataca?»—«Noi nu te vom părăsi» răspunse Veta. Regina liniștită prin această încredințare, depuse câte un ou în fiecare din cele trei căsuțe mari. Supravegherea lor fu încredințată unor albine încercate. O ceață mare înconjurau căsuțele, spre a le procura căldura necesară, iar când larvele apărură, li se dete de mâncare atât de multă zeamă făcută cu miere și polen, încât creșcură mai puternice de cât cele de aceeași vârstă ale albinelor lucrătoare, cărora li se dedea numai cât era necesar, iar în căsuțele lor mai mici, corpurile lor n'aveau loc să ia o dezvoltare împărătească. De aceea Veta zicea: «Fiecare dintre noi,

și dacă larva noastră ar fi fost hrănită cu hrană regească. Avem însă multe motive, să fim mulțumite de soarta noastră. Viața noastră o petrecem în activitate. Conștiința, că ne îndeplinim datoria, sentimentul că statul nostru va dăinui atâta vreme cât vom respecta legile lui, care ținesc la prosperitatea comunității și la siguranța urmașilor, ne dau o pace internă, pe care nu o poate strica nici o întreprindere nebună. Întâiu de toate avem o patrie, care ne apără de dusmani, și care ascunde comorile, pe care le câștigăm, în zilele frumoase, de la florile îmbălsămate.

Pe regina însă nu o apară numai grija pentru urmași, ci o amenință și pericolul din partea propriilor ei copii, cărora le dă viață, spre a ne feri de nenorocirea de-a rămâne fără stăpân. Cel care cârtește că fericirea nu i-a făcut parte, să fie crescută într-o căsuță regească, nu știe, cât apasă de greu cercul de aur.»

(Va urma)

O Institutoară

CAND ERAM MIC

— Urmare —

Ei erau mari și se duceau mai mulți cu caii, așa că nu le era urât să petreacă noaptea fără adăpost. Eu, un prichindel de băiat, mă gândeam să fac ca ei și mă sileam să fac ce-oiu face și să dorm și eu noaptea în Cărbune, în surla mea, în mijlocul gospodăriei, care începea să se înfiripeze. Să plec Luni de dimineață de acasă, să-mi iau o *jacă* de mălai și ceva legumă și un bolovănel de sare să lingă vacile. Să viu acasă tocmai Sâmbătă seara, cu cămașa neagră ca cio-banii din munte, cu bâta la spinare, cu *praștia* împodobită cu nasturi gălbui, cu un câne mare după mine. Să întrebe vecinii: «Nene Niță, da' unde e băiatu d-voastră?» Și să se minuneze toți, că pot eu să dorm singur cu vitele.

Am izbutit odată să iau cănele legat, ducându-l mai mult târâș după mine și atunci mă hotărâsem, să nu mă duc nici seara acasă. Când era soarele așa de o sulită și când vedeam eu cum se scaldă în lumina jucătoare roiuri de musculițe, când se potolise căldura și stâmpărându-se musca de streche, se așezaseră vacile pe păscut, eu, îngrijindu-mă de câte ceva pe lângă surlă, când am ridicat ochii spre râpa Ghibartului, mi s'a părut un rotocol de foc, mai mare de cât o stea, care lăsându-se pe prăpastie la vale, s'a pierdut în dumbrăvioara de anini. Cum n'aveam atunci ușe la surlă, n'am stat și am plecat tot de vreme, ca de obicei, acasă.

Toată vina, că nu puteam eu mânea noaptea cu vitele la câmp, era că n'aveam trei, patru scândurele, așa, să fac o ușă surlei. Dacă ai ușă la casă, poți s'o încui, sau s'o proptești cu ceva la vreme de nevoie și lupul poate să urle cât o vrea printre grădele, că tu înăuntru n'ai habar.

Când am adus și ușa, n'aveam țâțâni. Că vorba ăluia : când e sare nu e mălai. Tot am potrivit-o eu, cum am putut și n'am plecat spre sat, când am văzut soarele sfințit.

Fiincă se făcuse mai răcoare și mai ales, că simțeam eu așa fiori reci, m'am îmbrăcat cu zeghea și stam cu băta în mână înaintea vacilor și par'că-mi era frică să mă mai depărtez de e'e. De pe ulicioare depărtate pătrundea până la mine dăngănitul clopotelor de la vacile, care se întorceau dela pășune. Păsările nu mai sburau grăbite pe sus, din dumbrăvioarele de anini și mesteceni se lăsa întunerec pe câmpie și în lac începuseră broaștele să și ridice melodia cântecului lor.

Eu stam cu bățul în mână, în semn de apărare, înaintea vacilor, și cum se făcuse întunerec pe lângă obor, îmi era frică să mă apropiu de surlă.

Prin marginea prunilor, în lumina scăzută, am văzut așa ca un câne mare, c'o coadă lungă, suind la mal. De unde o fi venit ? Cine l-o fi adus în acele părți ? Nu știu. Știu, că el m'a făcut să mi se ridice părul în cap și când am vrut să strig : «lupu», numai am căscat gura și n'am putut să zic nici o vorbă. Mă sileam să strig să răsunе văile și abia puteam îngâna în șoaptă : «Săriți ! lupul !»

Așa s'a întâmplat, că n'am avut parte să dorm cu vitele la iarbă niciodată.

Peste liniștea satului nostru s'au ridicat ani după ani, de atunci. Surla a rămas la locul ei în Cărbune. Și acum mă uit cu drag cum pasc vitele pe poiană, dar ele nu mă mai cunosc, mă privesc sperioase, flușturând din cap la mine.

(Fine)

I. Ionescu — Boteni

O ESCURSIUNE IN ITALIA

Ideia unei excursiuni în occidentul Europei nu era nouă printre elevii liceului «Carol I» din Craiova. Erau simpatii și pentru Germania și pentru Franța, dar grandiozitatea trecutului istoric al Italiei a hotărât. Rămânea acum : cine și sub a cărei conducere să se facă.

După mai multe consfătuiri s'a ajuns la înțelegerea, că excursioniști] nu pot fi de cât elevii cursului superior și conducerea nu poate fi dată de cât iubitelui nostru profesor : d-lui Mariu Metzulescu. Zis și făcut. În câteva zile listele se umplu și puțin după asta d. Metzulescu primește să ia conducerea excursiei—fapt de care găsesc ocazia, să-i aduc din partea colegilor cele mai vii mulțumiri. Astfel sub conduce-

rea energetică a d-lui Metzulescu și mai târziu a d-lui Fortunescu—unul dintre cei mai prețioși colaboratori ai d-lui Metzulescu—lucrurile se încheară în bine și ideia începu să ia o formă hotărâtă. E de prisos să mai spun de stăruința cu care se lucra din partea consiliului ales, dintre elevii excursioniști, pentru realizarea acestei frumoase idei.

Plecarea după cum se hotărâse se face în ziua de 4 Aprilie a. c. la ora 4 $\frac{1}{2}$ d. m., liniștită, fără mult alaiu. Eram o forță latentă, ce aștepta să se desfășoare; o! și ocaziile n'au lipsit. Plecam cu visuri—să ne cunoaștem frații; să admirăm frumusețile patriei lor, bogățiile istorice rămase de la strămoșii lor și ai noștri, să ne înapoiem apoi cu multe cunoștințe noi și cu noi idealuri.

Seara suntem la granița țării, la Vârciorova. A doua zi ne continuăm drumul din Orșova și la 3 p. m. ajungem în Buda-Pesta: primul oraș de o nuanță mai... deosebită de a celor ale noastre. Oraș modern în toată puterea cuvântului, bine tăiat, clădiri impunătoare, lucrări de artă... tot ce vrei, dar nu ne satisface. După un drum de aproape o zi prin «pusta ungurească», obișnuiți cu viața orașelor noastre, impresiunea pe care ne-o face orașul acesta e prea bruscă. Natural că la întoarcere lucrurile s'au mai schimbat.

Seara plecăm în spre Fiume, unde ajungem în dimineața zilei de 5 Aprilie, după ce mai înainte admirarăm încântătoare defileuri și stâncile aproape fără vegetațiune, care formează ținutul numit Karst. Căutăm să profităm de timpul ce-l avem în acest oraș—jumătate nemțesc—unguresc, jumătate italianesc și astfel vizitarăm «Aquariul» stațiunii biologice—unde se poate admira fauna mării Adriatice, apoi fabrica de tutun, iar în apropiere Abazzia, admirabilă stațiune climaterică, cam la o jumătate oră cu vaporul.

În fine ne pregătim de mare—pentru mulți o noutate. Scăpăm și de ea, după o noapte de nădușeli și de rău de mare. În dimineața zilei de 6 Aprilie avem în față Ancona, primul oraș al Italiei pe țărmul Adriaticei. Impresia generală nu e tocmai plăcută, deși bine dispuși după o noapte—relativă... de odihnă. De departe se desemnează trufaș cupola bazilicii St. Ciriac, curioasă și interesantă prin împerecherea stilului bizantin-cupola cu stilul gotic—ogivele. Câteva minute și punem piciorul pe pământul Italiei. Câțiva hamali din port; mutra somnoroasă a vameșului... iată cine ne-au făcut primirea. Din

Ancona—pe care o vizităm în trecere spre gară—oraș drăguț, plecăm cu trenul spre Neapole, unde și ajungem seara, după ce o zi întreagă facem drumul cel mai splendid din Italia sudică și în care timp nu ne mai săturam admirând neastâmpăratele valuri ale Adriaticei, până la Termoli, de unde apoi trecurăm prin inima munților Abruzzi. În sfârșit iată-ne în Neapole cu care și facem imediat cunoștință. «Tipul napolitan» își face și el neapărat, apariția—e ceva inerent vieții de noapte a Neapolului.

De altminteri nu trebuie să uităm că suntem în ceea ce a fost : «Grecia mare». După o noapte de odihnă, bine întremați, luăm orașul în primire. Muzeul Național firește că nu ne scapă chiar din prima zi. E unul dintre cele mai mari din Italia și e bogat mai ales în sculpturi. O deosebită importanță prezintă secția pompeiană, unde se poate urmări viața întreagă a unui oraș dispărut sub cenușe, prin groaznica erupțiune a Vesuviului în anul 79 d. Ch.

Tot în aceeași zi vizităm «Aquariul», vestitul aquariu al Neapolului, unde e reprezentată fauna mării Mediterane, lucrare mare și costisitoare, dar de o deosebită importanță atât pentru știință—pentru cei ce doresc să studieze de aproape fauna unei mări atât de bogate ca marea Mediterană, —cât și din punct de vedere economic. Dar dacă Neapole, ca oraș este interesant, o—viață întreagă petrecută pe străzile cele strâmte e lucrul cel mai obișnuit aci—prin monumentele sale apoi mult mai interesante sunt împrejurimile lui. Puzzuoli cu solfatarele și alături resturile templului lui Iose Serapis, Vezuviul cu orașul Pompei, la poale, desvălit acum, Possilipo și golful de Neapole împestrițat cu insule, care mai de care mai minunate ; iată în scurt ceea ce face adevărata frumusețe a acestui oraș. Natural că la frumusețea locurilor nu trebuie să uităm și «culoarea locală» : splendidele alee de lămâi, portocali, smochini etc, ce încunună ca niște ghirlande imense colinele Neapolului.

În ziua de 10 Aprilie am plecat spre Roma : o lume nouă și ca viață, și ca fire, și ca moravuri. Răsufălăm mai ușurați. De altminteri Roma formează centrul călătoriei noastre și ca interes special și ca timp.

Superbă așezat, pe malurile Tibrului, Roma respiră viața unui popor viguros și harnic. Ea formează prototipul orașelor în care se poate în deajuns și studia și admira cele trei faze

ale vieții poporului roman și urmașilor lor direcți: Italieni de azi; Roma-veche—creștină în prima fază, Roma în «renaștere» și Roma modernă—contemporană.

Coloseul, gigantică clădire a Flavienilor, Termele lui Caracalla, Forul roman, al lui August și al lui Traian, Palatinul cu palatele imperiale—ruini, pe alocurea restaurate—și multe altele le citez numai ca niște modele din ceea ce forța extraordinară a poporului roman putea să facă.

Epoca renașterii perfect reprezentată mai ades prin biserici, ca S-ta Maria Maggiore, Sf. Giovanni din Lateran, Sf. Paul, Sf. Petru — cea mai minunată lacrare ca arhitectură unde și grandiozitatea și eleganța și frumusețea și bogăția sunt în cea mai armonioasă unitate—și multe altele formează —ca cel mai sublim fruct al genialității unor oameni cu Bramante, Michel Angello, Rafael Sanzio, Leonardo da Vinci etc. etc.—cel mai caracteristic buchet al acestei epoci. În fine și splendidele clădiri moderne și mai ales monumentalul palat al Justiției și gigantul monument al lui Victor Emanuel ș. a. reprezintă activitatea artistică, a celei de a treia Romă: Roma modernă. Nu trebuie însă să uităm bogăția muzeelor și a galeriilor de pictură modernă.

În Roma am stat 4 zile și ceva, dar nici nu știm cum au trecut; poate că unde la viața cea pură intelectuală, care am dus-o acolo se mai adăogă și asemănarea vieții orașenești, puțin deosebită de a orașelor noastre.

În dimineața zilei de 14 Aprilie am plecat spre Florența, în urările a câțiva Români, ce veseli că întâlniseră atâta voinicie românească, ținuseră să ne zică, la plecare... «drum bun». În Florența ajungem seara și ne-am dus pe dată să ne odihnim. A doua zi, desdedimineață, cutreerăm stradele Florenței: adevărat oraș al florilor. Nu tocmai mare, pitoresc, așezat pe marginile Arnoului, împrejmuit de admirabile coline, Florența este unul dintre cele mai drăguțe orașe pe care le-am vizitat. Plină cu palate splendide și galerii nu mai puțin renumite—Palazo Pitti, Palazzo Bargello, Galeria Uffizi etc.—Florența este și astăzi o adevărată cetate a artelor. Giardino Boboli și Fiezele—drăguță localitate din apropiere—ne dau posibilitatea să gustăm o Florență pitorească; senzații peste senzații.

Numai când ești sub un cer ca al Italiei, sub priveliștele pitorești ale unui golf de Neapole, ale unei Florențe și cu

dorința de a voi să prinzi tot și să nu-ți scape nimic nevăzut, să-ți desfătezi ochiul și simțirile la farmecul unei lumi noi, numai atunci, zic, poți să-ți dai seama de rostul și importanța unei asemenea excursiuni.

Dar timpul trece și iată că trebuirăm să ne despărțim și de Florența. Suntem în drum spre Venezia. În drum trecem prin Pisa, unde putem admira o minune a arhitecturii renașterii: turnul plecat—Campanilla sau clopotnița catedralei—și unde genialul matematician și fizician Galileo Galilei a iscodit celebrele sale legi asupra—pendului și a căderii corpurilor.

Pisa — Milano! Drum, admirabil în care avem [o]cazia să vedem—lăsând la o parte Italia istorică reprezentată prin numeroasele turnuri și castele ridicate pe toate vârfurile și colinele—ceea ce un popor harnic și inteligent poate să facă chiar cu un pământ așa de ingrat—ca cel al Italiei. Iri-gații pretutindeni, culturi splendide și potrivite cu locul, fac ca această regiune a Italiei de Nord să merite cu adevărat numele de «Grădina Europei».

În Milano ne oprim o zi. «Domul», Muzeul Brera, Cimitirul [Campo Santa Monumentale] etc. etc. strălucitorul oraș absolut modern, ne fac să uităm oboseala unui drum atât de îndelungat.

În Veneția ajungem chiar în prima zi de Paști. Impresionanță de originalitatea ei, Veneția poartă încă semnele unei lumi ce-a trecut. Pe alocurea, chiar acum, te mai dispune să-ți crezi din gândul tău o lume din povesti....dar numai pe alocurea.—Rând pe rând: «Lido», o drăguță insulă din apropiere, expoziția internațională de pictură, pe care din fericire o apucăm încă deschisă, monumentele publice, bisericile, celebra biserică St. Marco, palatul dogilor ș. m. a. vin ca la un fotoplastic năpraznic să se perindeze pe dinaintea ochilor noștri. În sfârșit a treia zi plecăm. Lagune, lacuri mai mari, mai mici, mocirle.... uscat—adio Venezia! Până seară suntem la granița austriacă, unde ne așteaptă o surpriză: la 22 Aprilie avem viscol cu zăpadă. Dar să nu uităm că suntem în Alpii Tirolului de răsărit.

Acum privim ceva mai de sus frumusețile astea splendide... suntem doar umblați și pe unde încă?... prin frumoasa Italia! Cu Viena și Buda-pesta în grabă terminăm și călătoria noastră.

Și acum, când din fuga condeiului, am căutat să dau aici numai o foarte scurtă și slabă umbră din această splendidă excursie,

nu pot să încheiu de cât cu rugăciune către A-tot-puternicul de a noroci multe alte generații, dacă nu cu fericire mai mare cel puțin cu una egală cu a noastră: de a se putea adăposti la pornirile mari și nobile ale unor iubiți profesori ca d. M. Metzulescu și C. Fortunescu.

Un elev escursionist

PĂDUREA ÎN FLĂCĂRI

Iubirea frățească.

Petru și Eliza, erau copii unui pădurar. Ei locuiau cu părinți lor într-o colibioară de scânduri, în mijlocul pădurei. Într-o zi, tatăl și mama lor se duseră până la gtârul învecinat, să vândă niște lemne. Copii rămaseră acasă. Deodată Eliza văzu cerul spre Apus în flăcări. Ea chemă pe frățiorul său să vadă și el. Petru nu mai văzuse așa ceva până atunci. «Par'că s'a aprins cerul», strigă el. După câte-va minute căldura crescuse foarte repede. Pe urmă limbi de foc se văzură țâșnind printre copaci. Un fum negru întunecă cerul. Un trosnet îngrozitor se auzi. Tocmai acum, copii pricepură că toată pădurea a luat foc.

— «Eu nu mai pot de frică», — strigă Eliza și începu să alerge ici și colo să găsească un adăpost. Dar din toate părțile focul înainta; afară de partea dreapta, unde se ridica un zid de stânci peste care nu era cu putință să treci. Copii erau deci înconjurați de foc. Ei strigară din toate puterile lor după ajutor, dar glasul lor era înăbușit de sgomotul pârjolului și de altmintea, cine le-ar fi și putut veni în ajutor în inima pădurii? Cercul de foc, ce-i înconjura, se micșora din ce în ce. Eliza, nebună de spaimă, se înfundă în coliba părintească, ghemuindu-se sub pătuțul ei. Ea își închise ochii, ca să nu mai vadă flăcările, care luminau odăița. Din fericire Petru, care era mai în vârstă, nu se dădu învins de această mare spaimă; el își zise că de va sta în casă, ea o să ia foc și o să fie arși atunci amândoi.

— Oh! — se gândia el — dacă ași găsi un colț unde să stau la adăpost, cum ar fi de pildă o gaură în pământ!

Deodată îi veni o idee. În acel zid de stânci de lângă ca-

să, era săpată un fel de pivniță, în care pădurarul își grămădea uneltele și sacii de cărbuni. Atunci Petru smulse pe sora sa din ascunzătoarea ei și amândoi eșiră în fuga mare să se ascundă în acea pivniță. Căldura devenise atât de mare, că cei doi mici eroi abia ajunseră până aci. Sudoarea îmbrobonda fruntea lor și fumul îi îneca; dar ajunși odată în pivniță, ei se mai răcoriră puțin și se pitulară într'un colț. De aci în colo ei erau în siguranță. Din întunecimea ascunzătorii lor, ei priviau focul. Toți copacii din pădure luaseră foc pe rând. Limbi de foc se urcau de jos în sus și se scoborau iarăși înjos până la pământ, pe când crengile se răsuceau plesnind în flăcările roșii. În curând focul ajunsese la căsuța pădurarului, în care stătuse ră până mai adineaori cei doi copii. Ei văzură scumpa lor căsuță topindu-se ca o coaje de nucă într'un jăritic. De acum erau singuri, pierduți în mijlocul acestei mari păduri în flăcări, fără alt adăpost, decât gaura în stâncă.

Eliza, de spaimă, amuțise; dar trecându-i cei dintâi fiori, ea se puse pe plâns de țî și se rupea inima, repetând din când în când «Mamă! Mamă!»

— «Nu mai plânge, îi zise Petru, îmbrățișind-o cu dragoste. Tata și mama sunt în târg; ei au scăpat de foc; după ce-o arde pădurea, ei au să vie să ne caute.

Eliza se mai potoli și începu să-și ștergă ochii umflați de plâns. Ziua se scurse pe nesimțite și focul nu se mai potolea. În curând cei doi copilași, care nu mâncaseră de dimineața, începură a fi chinuiți de foame.

— Ce-o să ne facem, se gândia Petru, dacă focul, ține mai multe zile? Mica Eliza începuse iar să plângă și să zică cu voce pe jumătate: «mamă!» cu o jelire sau rugăciune abia auzită.

Deodată în fundul acelei pivnițe, pe după saci, se auzi un mic zgomot, ca un foșnet de aripi. Pe urmă un cântec vesel izbucni..... cântec de găină, care a ouat. Cei doi copii alergară într'acolo și zăriră găina, pe care mama lor o hrănia și care își făcuse cuib, tocmai după acei saci. De mai multe zile ea oua aci fără ca cineva s'o fi văzut, și în timpul focului ea se ascunsese numai de cât aci. Petru și Eliza găsiră acolo trei ouă proaspete. Ei făcură îndată o gaură în găoace și subseră fiecare câte unul. Pe cel de al treilea, îl împărțiră în două. În acest timp găina se cocoțase pe mânerul unei săcure și-și continua coticodăcitul său.

Copii erau foarte mulțumiți; par'că nu se mai simțeau așa singuri. Noaptea se lăsă în curând și cea dintâi adormi găina. Petru făcu un pătuleț pe pământ din trunchiuri de arbori. Surioara lui se culcă aci și adormi. El mai stătu cât-va timp, privind rămășițele copacilor, cari încă mai fumegau în umbra nopții, întrebându-se ce s'or fi făcut mult iubiți lui părinți. Pe urmă i se împăinjeniră și lui ochii de oboseală și adormi lângă sora sa. Când copii se deșteptară a doua zi de dimineață, aveau o foame foarte mare. Căutară cu ochii găina, dar n'o mai văzură. Ea plecase să ciugulească micii viermușori pe jumătate arși, de pe mușchii înaltelor stânci de deasupra pivniței. Petru și Eliza eșiră și ei ca să vadă ce mai e pe afară. Hei! Nici cărbune nu mai rămăsese din căsuța părinților lor. Totul era cenușe! Prin jur, trunchiurile mai groase fumegau încă; pământul par'că era sămănat cu cărbuni roșii și nu era cu putință să înainteze mai departe, căci în depărtare pădurea ardea încă. Cei doi copilași se înapoiară cu totul descurajați. Nu le rămânea nimic de făcut de cât să aștepte, dar foamea începuse din nou a-i chinui. Cât de lungi le păreau lor acum ciasurile! Către seară, Eliza era atât de slăbită, că abia se mai putea ține pe picioare. Ea se întinse la pământ, cu ochii plini de lacrimi; dar nici puteri să mai plângă tare, nu mai avea. În acest timp, Petru auzi afară un mic sgomot, un fel de cârâit ușor și fricos. Cot! cot! cot! „Ce fericire!”—zise el. «E găina, care o să ouă îndată.»

El rămase nemișcat, reținându-și răsuflarea spre a nu o speria. Găina înainta cu prevedere, făcând pașii mici, trecu pe dinaintea celor doi copilași, sări după saci și după câteva minute cântecul răsună din nou; ouase!

Copii alergară la cuib, unde găsiră oul dorit. Eliza îl sorbia cu ochii, dar deși mică ea înțelese că și fratelui său trebuia să-i fie tot așa de foame ca și ei; ea îi întinse lui oul cu mânuța sa, care de slăbiciune tremura. Petru nu luă din el de cât o înghițitură și lăsă cea mai mare parte surorii sale. Niciodată în viața lor, un prânz ca aceste nu li s'a părut mai plăcut.

Cu toate acestea seara ei se culcară triști de tot; părinții lor nu mai veneau și în zare tot se mai vedeau flăcări.

A doua zi, se revărsau zorile, când Petru auzi destul de bine strigându-l cineva. El se năpusti afară și căzu în brațele părinților săi, cari plecaseră în căutarea lor îndată ce se fă-

cuse o trecătoare prin pădurea aprinsă. Toți erau așa de mișcați, că abia puteau vorbi. Cu toate acestea mama se întreabă cu o voce schimbată: «Dar sora ta cea mică?»

— «E aci și ea», zise Petru.

Tatăl și mama intrară pe brânci în văgăună. Eliza dormia încă pe patul ei de lemne, învălită cu mantaua fratelui său și cu capul rezemat pe un sac, ce el îi adusese.

— «Petrică, tu ți-ai îndeplinit datoria de frate mai mare», zise bătrânul său tată, cu lacrămile în ochi; iar mama sa, cu o sărutare, își deșteptă fetița, căreia nu-i venea să creadă ochilor.

* * *

Ajută-te pe tine și pe alții, căci cerul te va ajuta.

(Din franțuzește)

Visarion N. Sachelarie
Seminarist.

Povestirile unui om, care a călătorit în India.

— Urmare —

Să tot fi fost ceasul 3 de dimineață, când o trosnitură puternică deasupra capului, mă trezi în hamacul meu.

«Ce-o fi asta?» întrebai eu speriat pe Rowley, al cărui hamac atârna lângă al meu. Mai înainte ca el să răspundă, se auzi o a doua și a treia trosnitură și pântecul vasului începu să se miște.

«Sunt ultimele împușcături de salut, adică salutările de adio ale corăbiei», zise el. «Au ridicat ancora și «Cetatea Londrei» zice rămas bun străvechii ei stăpâne, bătrânei Londre, deși nu o poate auzi de aici!» Și cu aceste vorbe, se întoarse pe partea cealaltă și adormi din nou.

Mie însă nu-mi mai venea somnul, căci pe punte era un zgomot sălbatec. Se auzeau, răsunând puternic, fluerăturile comandantului, se auzia comanda căpitanului, și mai puternică par'că din pricina tubului acustic; se auzia mugetul vântului, care suflă năpraznic în pânze și valurile se izbiau furioase de pânțele corăbiei, de se cutremura.

Sufletul meu se înălță în rugă spre Domnul. Ii recomandai pe dragii mei din ținutul Oltului, mă recomandai pe mine, care mă aflam în voia elementului fără milă a apei, pe corabia fragilă—lucru omenesc, și întreprind o călătorie, la care nu mă împingea nevoia, ci pornirea tinereței, pe care o cultivase odinioară Unchiul Vasile, stând la căldură, la gura sobei, la adăpost, cu atâta spor, că acum renunțam la o ocu-

pație sigură, spre a mă avânta într-o viață nesigură, vagabundă și foarte problematică.

Abia după ce-mi îndeștului datorința sfântă a sufletului meu, îmi veni iar somnul și mă cufundai în cele mai groaznice vise, cu tot sgomolul matrozilor de sus, deasupra capului meu.

Am să amintesc numai pe scurt despre cele dintâi zile, ba chiar cele dintâi săptămâni ale călătoriei noastre. Suferiam doar foarte puțin de răul de mare. Firea mea viguroasă îl învinse repede, pe când alții îl îndurară săptămâni de-a rândul, până li se istoviră de tot puterile.

Tot mai mult găsim în Rowley un suflet cinstit și credincios, care, constient de nobleța sa, se împotrivia oricărui abuz, pe când ar fi fost gata să se sacrifice pentru datorie și din toată inima se supunea la ceea ce era drept. Greșala lui cea mare era că nu-și prea lua sama la vorbă. Asta avu în curând ca urmare, că în ochii căpitanului nu trecea drept, ceea ce însă era, ci se afla într-o stare, care din ce în ce devenea mai grea, deși eu îi atrăgeam atâta de mult atenția. Starea aceasta amenință să sfârșească rău.

Căpitanul se arată în curând ceea ce era: un om sălbatec, gata pe ceartă, care întrecea pe toți furioșii ce-i văzusem înainte de el, căci pe când lor le trecea supărarea odată cu potolirea furiei, acesta purta pică și mai mare celui ce-i dăduse prilej să-și arate violența. Și pornirea lui dușmănoasă se arată apoi în chinuri nenumărate, pe cari știa să le nascocască cu o cruzime diavolească. Dacă reușia atunci să-l facă pe nenorocitul ce-l întărâta, să zică o vorbă sau să-și arate oarecum enervarea prin vr'un fapt, care să-i dea lui prilej să-și verse focul, îl pedepsea în mod barbar, neomenos.

În curând am înțeles pricina tremurării sale. Era un bețiv ordinar, care nu numai că bea în fie care seară, dar nu era treaz zile întregi de-arândul. Dacă comandantul și pilotul n'ar fi fost suflete cinstite și matrozii oamenii pricepuți în meseria lor, D-zeu știe ce ne-am fi făcut !

Cum fusese cu putință să-i se încredințeze unui astfel de om măr-furi atât de prețioase? a-ți întreba D-Voastră,—continuă povestitorul după o pauză.

«Cred că vă pot răspunde. Mai întâi, căpitanul Ball avea mare tre-cere atât în port, cât și pe punte, căci comandantul era cumnat cu el; apoi, când era treaz, era unul dintre cei mai destoinici marinari en-glezi; în sfârșit, stând pe uscat doar puțină vreme, știa să-și ascundă oarecum păcatul lui de căpetenie și numai când era din nou pe apă, îi dedia frâu liber.

Celui ce-i era drag, îi mergea mai bine decât pe oricare altă cora-bie, ce pleca din vr'un port englez. Aceasta o știau oamenii lui, de a- ceea se fereau să-l întărâte, ceea ce—din nenorocire—nu putu face Rowley, cu firea lui prea dârjă. Eu eram în grațiile lui. Eram exact la serviciul meu și luam seama la cel mai mic semn al lui, îndeplinin-du-i orice poruncă, aproape mai'nainte ca s'o fi exprimat. De lucru a- veam în adevăr puțin. Mă învăță să mănuesc instrumentele marine, pe care și el numai din practică și după îndelungă întrebuițare le cu- noștea, căci servise pe corabie, încă de pe când era copil.

(Va urma)

Aurelia V. Cochinescu

PROBLEMĂ DE DESLEGAT

I. Patru persoane. A, B, C și D au fiecare câte o sumă oarecare de bani. A dă celorlalți atâta cât posedă fiecare; tot așa face B și în urmă C. și D. După ce s'a făcut împărțirea fiecare are 48 lei.

Cât a avut fiecare la început?

II. A pleacă din M și B din N, amândoi deodată și în aceeași direcțiune. Când va ajunge A pe B, dacă A face 9 mile pe zi și B 6 mile, ear distanța MN este de 12 mile?

Deslegările în No. 8.

DESLEGARI

Problema I pag. 63. A câștigat lei 26 b. 52.

» II » 63. Vor copia manuscrisul în 6 zile.

» III » 63. Luna ajunge cometa în 7 zile.

Aritmogriful de la pag. 63 este: Din vârful Carpaților, din desi-mea brazilor.

Au deslegat bine toate problemele și aritmogriful: Martinian Bădescu—Boteni, V. Buțescu, Iul. M. Constantinescu, Corneliu N. Cercel, Tăsică Chelaru, D-tru I. Dumitrescu, Gh. I. Dumitrescu, Simion Dobrescu, Gh. Diclescu, Aurel N. Diaconescu, Const. V. Enescu, Pant. I. Gruescu, Const. D. Georgescu, Dum. Marin, Gh. St. Moisesescu, Marin Negulescu, D. Papadopol, Al. M. Pavelescu, C-tin I. Petrescu, Silv. Petrescu, Const. I. Penescu, Emil Popescu, Gh. D. Popescu, Gh. A. Popescu, Petru I. Popescu, Ilie N. Popescu—Lădești, Ștef. N. Popescu—Vlădila, Al. Popovescu, Hariton P. Rizescu, Al. Școrțeanu, M. G. Șerpoianu, Ilie Ștefan, D. Văleanu.

Au deslegat bine probl. II, III și aritmogriful: Vasile C. Bloedea, Teod. D. Gureanu, Victor Gureanu, Mih. A. Popescu, Aureliu N. Stroescu, Irina și Margareta Cichi.

Au deslegat probl. I II și III: Nic. Frânculescu, Năstase Popa, Nic. D. Pașoi, Nic. Rădulescu, Teod. Vasilescu.

A deslegat probl. II și III: Zoe Schuster.

Au deslegat problema II și aritmogriful: Nic. N. Costescu, D. D. Tomescu, C. N. Stănescu-Borduşelu.

Aritmogriful l'au deslegat: Gh. Brănescu—Ploești, C. Carangiu, Ioan G. Crețulescu, Ilarion R. Popescu—București și Ilie Cristoloveanu gimnaziu din Turnu-Măgurele.

Premiul l'a câștigat Ilie Cristoloveanu, trăgându-se la sort, de oarece au sosit deodată cu aceeași poștă de la mai mulți.

Poșta Redacției

Rugăm foarte mult pe toți abonații, cari încă n'au achitat abonamentul, să ni-l trimită cât mai grabnic.

Revista AMICUL TINERIMEI începe de la 1 Aprilie a. c. al șaptelea an al existenței sale.

Tot ce privește abonamentele, corespondența, articolele, deslegările etc. se vor adresa „Redacției Amicului Tinerimei, București Strada Romană No. 12.

Abonamentul pe un an este de lei 5, (sau coroane 5). Numărul costă 20 de bani.

Abonamentele se plătesc înainte.

Direcțiunea AMICULUI TINERIMEI roagă pe toți iubitorii de bună îndrumare a tineretului nostru școlar, cari doresc a colabora să ne trimeată articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară și pe înțelesul tuturor.

Manuscrisele trimise spre publicare, să se scrie pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, ca de vr'o două degete. Manuscrisele se trimit prin poștă nu ca scrisori, ci sub bandă, scriindu-se pe lângă adresă cuvântul «*manuscris*». Ele costă în lăuntrul Țării Românești 5 bani de fie-care 50 grame, iar din celelalte țări locuite de Români precum și din Streinătate câte 10 bani 50 grame. Dacă pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «*recomandare*» se plătește deosebit 25 bani, de ori unde.

La Redacția AMICULUI TINERIMEI se găsesc de vânzare exemplare complete și legate, anii II, III și IV cu Lei 4 ; anii V și VI cu Lei 5.

Tinerilor ! Răspândiți revista voastră cât puteți mai mult !

Păstrați numerile spre a le lega la sfârșitul anului.

PAPUȘA

Primul Atelier românesc de păpuși și jucării naționale

Adresa : BUCUREȘTI — STR. ROMANĂ No. 12

În aceeași casă cu Redacția «AMICULUI TINERIMEI»

Pentru voi, dragi copii, fete și băieți, a deschis o prietina a tinerimii, un atelier de păpușele foarte dragălașe și de felurite jucării precum și o clinică pentru ele.

Se găsesc aci păpuși mari și mici, armata română, ciobănași, oi, căței, cocoși și alte animale, cu prețuri mici.

TIPOGRAFIA ȘI LEGATORIA

G. ILIESCU

Telefon 28/49 — STR. POPA SAYU No. 3 — (La Sosea)

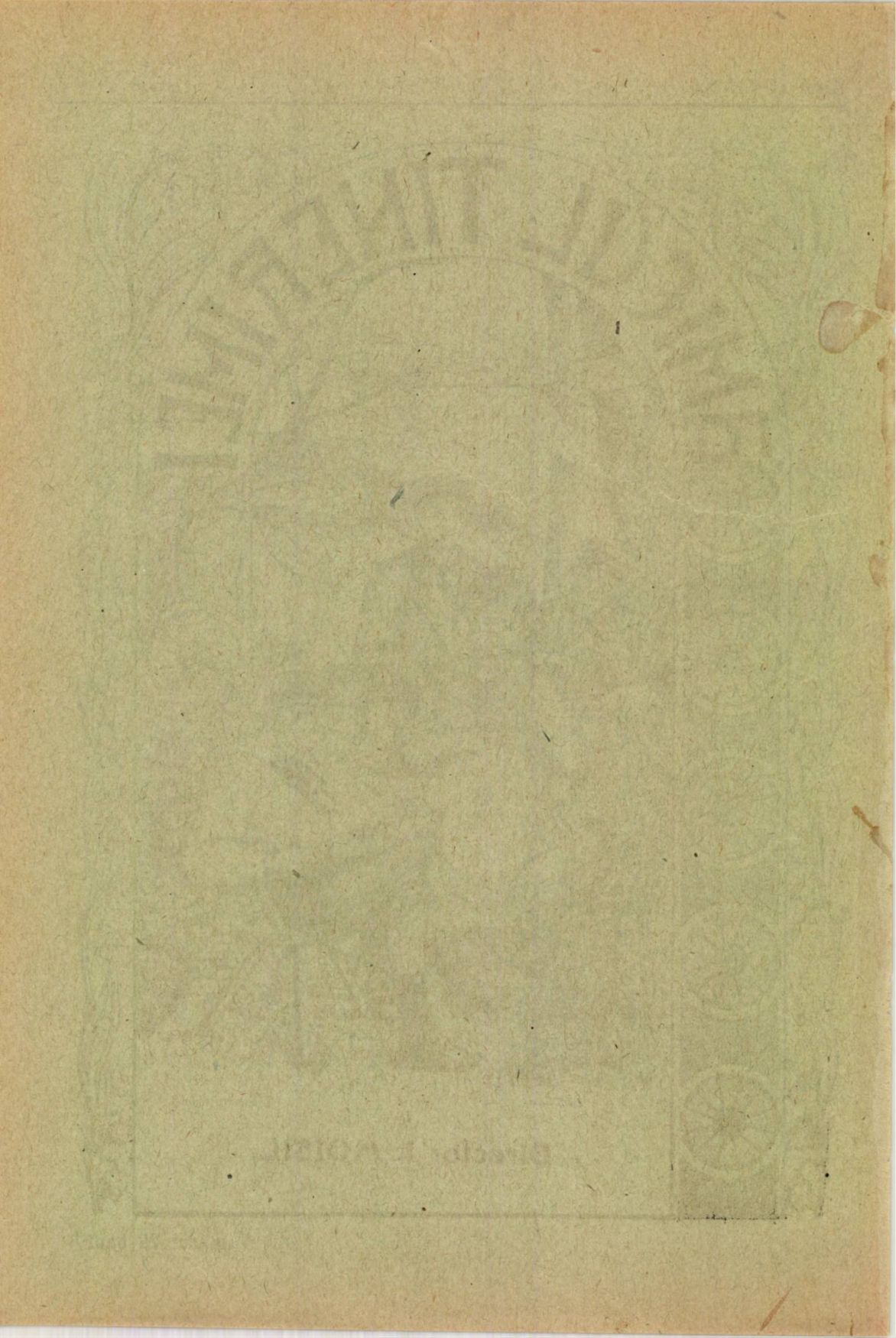
(CASELE PROPRII)

Efectuează lucrări de Tipografie și Legatorie cu prețuri reduse.

AMICUL TINERIETII

Director I. MOISIL

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ SUB DIRECȚIA

D-lui I. MOISIL. — București

ABONAMENTUL ANUAL :

În România Lei 5

Afară de România Coroane 5

REGINA ALBINELOR

— Urmare din No. 6 —

În timpul acesta poporul câștigase nu numai albine lucrătoare ci ieșiseră din ou și prinți, trântori, din care, prințesele, care acum erau încă în leagăn, când ajungeau în vârstă de-a domni, trebuiau să-și aleagă câte un bărbat. Prinții erau ceva mai mari de statură și mai greoi de cât albinele lucrătoare și nu aveau nici ac, nici venin. Ei nu se pricepeau de loc la strângerea mierei, dar mâncau din cea adusă de albine. Numai în zilele calde ieșiau la plimbare. Ei își petreceau mai toată vremea, într-o trândăvie fără seamăn.

Sumetul Prinț

Aceasta era cauza pentru care Gherghina cârtia împotriva organizației statului albinelor și o găsea de nesuferit. «Trântorii ăștia mănâncă din sudoarea noastră», spunea Gherghina tovarășelor ei. «Muncim până nu mai putem, pentru ca ei să se bucure de o viață ușoară. Asta e egalitatea înaintea legii? Asta-i dreptatea? Cine nu pricepe, nici acum, că lucrurile trebuie să se schimbe acela merită să fie sclav.» — «Ai dreptate, trebuie să facem ceva», strigară celelalte aprobând-o. «Suntem asuprite. Nu vrem să mai facem nimic pentru trântori, vrem să ne bucurăm singure de fructul muncii noastre».

«În sfârșit» strigă cu veselie Gherghina, «în sfârșit vi s'au deslegat ochii. Era și timpul, căci peste câteva zile sosește momentul hotărâtor.» — «Ce

însemnează asta?» — «Ei bine, ascultați de ce e vorba și alegeți. Regina, care ne stăpânește acum, nu se va învoi nici odată la cererile noastre. Ea ne-a robii și nu se va lipsi de aceasta, cât va trăi. Nu ne putem aștepta la nimic, din partea ei. Peste puțin propria ei fiică, rivala ei, va ieși din leagănul ei regesc; pe faptul acesta mi-am clădit planul. Tovarășe, cătră steaua nouă, care va răsări să ne întoarcem toate. Dela ea să nădăjduim fericirea viitorului. Vom da ajutor, la luptă, reginei celei tinere, de vom învinge, tronul celei bătrâne i-l dăm ei. Ea va trebui să jure că se va supune voinței noastre.»

— «Dacă ea refuză să ne dea făgăduiala aceasta?» — «Atunci o isgonim și trăim ca albine libere într'un stat liber» — «Trăiască Gherghina!» strigă norodul. «Gherghina este un geniu. Trăiască viitorul, trăiască libertatea!»

Membrii partidului Gherghinei reușise să câștige mulți partizani printre albine. Cuvântul: «libertate» sună prea ademenitor, prea făgăduia multe ca să nu aibă răsunet, în cât nu fu greu ca albinele fără experiență să se transforme în nemulțumite. Cu cât se consacrau mai multe planurilor Gherghinei, cu atât mai puțin se putea păstra secretul. Albine vanitoase, palavragioaice dedeau să se înțeleagă că se petrec lucruri mari, că ele știau mai multe decât puteau să spună și că multe dintre cele cari azi se socotesc puternice, mai târziu vor fi bucuraoase de li se va îngădui să trăiască.

Reginei nu-i rămase neștiut faptul, că se formase un partid cu scopuri dușmane ei și o neliniște neînfrântă o stăpânie. «Veto,» zise ea — «tu-mi spuneai că toate supusele mele îmi sunt credincioase și acum aflu că multe nemulțumite se răsvrătesc împotriva stăpânirii mele. M'ai amăgit cu voia ta?» — «Regină», strigă Veta, «spiritul răscoalei se născu în taină. Nu mai suntem în stare să-l potolim, totuși nu desnădăjdui. Cele mai multe sunt cu tine și sunt gata să te apere.»

«E un mijloc de-a opri isbucnirea desbinărei» zise regina, «dar acela e crud și spăimântător. Dacă aş omorâ pe prințesele, care dorm în leagănele lor, răsvrățitele n'ar mai avea regină, în jurul căreia să se strângă.»

— «Ai vrea să-ți omori proprii tăi copii?» zise Veta speriată. — «Ori eu, ori ei» zise regina. «Tu ai fi răpusă» adăose Veta, «de oarece dușmanele tale păzesc căsuța celei mai vârstnice prințese și sunt gata să opună rezistență vădită. Păstrează-ți viața pentru credincioasele tale, cruță-o pe-a copiilor tăi și nu te expune într-o luptă neegală cu puterea superioară a dușmanilor. Lumea e largă. Sunt de sigur locuri, unde să ne întocmim o nouă patrie. Ori încotro te vei duce, te vom urma.» «Sfatul tău e bun» zise regina. «Trimete ștafete sigure, care să caute o reședință. Eu mă feresc de răsculate. Purpura mea să n'o păteze nici un omor pe furiș, nici grozăvia unei război civil.» Chiar în aceeași zi porniră la drum cercetașii și spionii. Vestile lor erau favorabile. Ei descoperiseră, într'un copac scorburos un loc, care se potrivea minunat pentru așezarea lor. El era aproape de câmpii înflorite, care promiteau o recoltă bogată în miere. În timpul nopții, se făcu cunoscută hotărârea reginei. Neliniștea creștea în stup, din ceas în ceas. Gherghina cu toată ceata ei se strânseseră lângă căsuța

regală, iar credincioasele reginei ocupau urdinisul. Un sbârânit puternic umplea stupul. Din amândouă partidele se contopiau strigătele: «Cine ține cu regina, să vină la noi, încoace,» strigau unele. — «Regina cea nouă trebuie să domniască» răspundeau altele. Acum albinele se pregăteau de strămutare. Fie-care pentru ca să aibă putere la drum și să nu-i vină rău sugea câte o înghițitură sdravănă din provizia de miere. Apoi avangarda sbură iute prin urdinis. Ea fu urmată de o a doua trupă. În mijlocul roiului se află regina, ariergarda încheia șirul. Aproape jumătate din poporul albinelor părăsi stupul, sbârâind.

Înainte de a ajunge însă la cunoscutul copac scorburos, regina simți nevoia de-a se odihni. Albinele încărcate greu cu miere se simțeau ostenite de aceea regina dete semnalul oprirei. Roiul se opri pe craca unui pom. Albinele se agățară unele de altele, încât formau un bulgăre în mijlocul căruia se odihnea regina. Negreșit că stupul era fără adăpost și deși era expus la asprimea vremii, nici o albină n'ar fi părăsit însă pe regina; nici pe furtună, nici pe ploaie. Lor le veni un ajutor neașteptat. «Se apropie un om,» strigară albinele, care se aflau la marginea roiului. «El du-

ce o casă de locuit, tocmai ca aceea pe care am părăsit-o.» «Feriți-vă să nu-l înțepați,» zise Veta cea înțeleaptă, «poate că el ne-a destinat-o nouă locuința aceea.» Albinele stătură liniștite. Ele simțiră o sguđitură puternică și desprinse de cracă alunecară în stupul, pe care mâna acelui om îl ținea cu grijă. Acum ele găsiseră o patrie, care întrecea, în bună stare, copacul cel scorburos. După ce stupul fu pus într'un loc sigur, albinele se și apucară îndată de lucru. Aduseră rășină, ca să lipească cu ea pereții, întocmiră, clădiră căsuțe pentru miere și pentru pui. Și aci domnia aceeași muncă vioaie ca și în stupul cel ve-

chii. Numai Gherghina și ceata ei lipseau și printr'o activitate pacinică comună neamul albinelor prosperă în chip strălucit.

Albinele rămase în stupul părăsit așteptau cu dor, să iasă din ou, regina cea nouă. După câteva zile ele smulseră capacul celei mai vechi dintre căsuțele regale și regina cea tânără se trase pin învelișul cel moale, în care se odihnise în timpul metamorfosei sale. Ii deteră ca hrană miere și polen și îi arătară o atenție recunoscătoare. După un răstimp Gherghina se duse la ea și îi zise: «De-acum tu ești regina noastră. Partidului nostru îi datorești tu și viața și tronul. Deaceea îți cerem, să domnești după cum ne place și nouă.» — «Si care e dorința voastră?» — «Mai întâiu îți cerem să te măriți. Pentru acest scop să-ți alegi un soț, dintre trântori, pentru ca pe ceilalți, desprețuiți de tine să-i putem uide. Nu vrem să hrănim nici un leneș, nici un trândav. Apoi nădăjduim regină că te vei îngriji de ouă, căci acum suntem prea puține spre a putea strânge de-ajuns, pentru iarnă. Înaintașa ta ne încărca cu servicii de corvoadă, noi însă acum vrem să muncim când și cum ne place».

Regina cea tânără tăcu o clipă. «Voiu face, ceea ce socotesc că e mai bine pentru stat», zise ea apoi. «Puteți pleca!»

Gherghina plecă, turburată de mânie. Răspunsul reginei nu cuprindea nici o făgăduială hotărâtă și iată de ce se mâniă Gherghina. Ea trebuia totuși să-și ascundă furia, de oarece celelalte albine găseau pe noua stăpânitoare plină de farmec, atrăgătoare și se supuneau din toată inima. Gherghina amărâtă sbura după miere. Acolo se întâlneau cu viespea. «Ce-i?» întrebă aceasta, «pari foarte tristă, ce ți s'a întâmplat?» Gherghina povesti ce se petrecea. «Da», îi răspunse atunci viespea. Organizația va rămâne totdeauna aceeași la voi, sunteți prea proaste. Iată, de ce nu faceți și voi ca noi. Eu sunt propria mea regină, îmi cresc puii, pe care îi hrănesc, până când sunt în stare să zboare și apoi trăesc cum îmi place. Asta e libertate!» — tăcu însă asupra faptului, că trăia numai o vară și că peste iarnă îngheță ca vai de ea, tocmai pentru că n'avea patrie, n'avea tovarășie ca albinele. Nu spunea de loc, că mulțimea pieria și că abia scăpau din iarnă, prin găurile de pământ, câțiva viespi mai tineri. Ea lăuda scurta ei libertate, fără să spună însă cu ce plătia viața ei.

Regina cea tânără luase, ce e drept, domnia, dar în căsuțele regale, care mai erau, se mai aflau pui, care se vor ridica tot cu pretenții de domnie, când vor ieși. A doua prințesă se și deșteptase și din căsuța ei se auzea o chemare puternică, la care regina răspunse cu o voce tărăgănată. «Rivala mea mă amenință» strigă regina. «Eu nu mă dau în lături dinaintea ei. Cine îmi ajută să o sugrum?» — «Nu ne trebuie de cât o singură regină», strigau albinele, «veniți să omorăm pe dușmana».

A doua zi prințesa străpunsese capacul de ceară al căsuței și ieși. Regina infuriată voia să se repeadă la ea, ca să se lupte împreună pentru domnie. Albinele însă strigară: «Suntem gata să te apărăm» și înconjurară în rânduri strânse și dese pe prințesă. Ele strângeau din ce în ce cercul și înghesuindu-se una într'alta, înăbușiră pe nenorocita prințesă, iar trupul ei mort îl aruncară afară, prin urdiniș: Se

duseră apoi la cele din urmă două căsuțe regale, le sfâșiară pe-reții și omorâră, cu o poftă cumplită, copiii regești, care erau încă în ațipire. Gherghina era cea mai zeloasă la lucrurile acestea. «Dacă o-morâm puii, sfârșim iute și cu regina», mormăia ea. «Vespea nu ne va mai putea numi proaste».

Acum regina era singura atot stăpânitoare și tronul ei nu mai era și amenințat de semenele ei. Acum se putea gândi la măritiş.

La amiazi, când soarele strălucea pe cer, când nu se simțea nici o adiere, regina sbură afară însoțită de o ceată de trântori. Ea nu ale-sese încă pe nici unul, azi voia să se hotărască. Ca prin minune învi-oșa ea aerul încins de soare. Ce ușor plutea peste mărăcini și tufi-șuri! Ochiul privea la frumusețea pământului înverzit, înflorit și miile de flori invitau la odihnă.

Regina însă sbura mereu. Ea își lua drumul pe de-asupra unui strat cu trandafiri. Își potrivea astfel sborul pentru ca să poată respira mi-rosul, care se ridica spre ea. «Aș vrea să rămân aici pentru totdea-una», șopti ea și se coborî pe un trandafir. Acum numai câțiva trân-tori îi mai formau suita; mulți se întorseseră. Li se părea prea greu drumul. «Aceia nu mă iubesc» zicea regina. Dacă le-aș fi dragă ar fi răbdat.—«Eu rămân cu tine», zise un trântor. «Fericirea mea cea mai mare este să fiu lângă tine». «Și tu-mi ești drag mie» răspunse re-gina. «Dacă ne-am clădi o casă aci între foile roșii ale trandafirului?» «Eu nu știu să clădesc»—răspunse prințul. «Vrei să-mi aduni miere?» mai întrebă ea. «Nici aceasta nu o pot».—«Atunci trebuie să ne în-toarcem iar la ai noștri».—Trebuie s'o facem, dacă vrem să trăim» «Să trăim? Eu trebuie să trăiesc pentru poporul meu. Dar tu?»—«Lasă-mă să trăiesc și să mor pentru tine».—«Așa dar tu mă iubești cu adevărat?»—«Din tot sufletul!»—«Atunci te aleg de bărbat». Când regina se întoarse la stup, fu salutată la intrare de către gardă, care o întâmpină cu respect. Și în popor domnia o mișcare veselă, care nu era însă împărtășită și de trântori, căci li se pronunțase sentința.

Chiar de a doua zi ei fură împiedicați de-a se mai apropia de că-suțele cu miere, iar când ei murmurară împotriva acestui lucru, fură goniți din stup. Cei cari se împotriveau și nu voiau să iasă de voie, fură înconjurați și năbușiți. Unora le scrântiră aripile, pe alții muș-cându-i tare îi răniră rău sau îi schilodiră. Până și oule, din care nu ieșiseră încă alți trântori, fură asvârlite.

«Omorâți-i» striga Gherghina. «Ei nu lucrează nimic. N'avem gust să hrănim trândavi».

După lupta cu trântorii, unele albine întrebară pe Gherghina: «Dar, ian spune cum rămâne cu libertatea? Acum avem o nouă stăpânitoare, dar unde sunt vremurile mai bune? Toate se petrec tocmai ca și sub vechea regină. Cea de acum face ouă, tot noi trebuie să creștem puii, să curățăm stupul, să asudăm ceară, să clădim, să adunăm miere și polen, nimic nu s'a schimbat. Ne-ai înșirat tu destule palavre».

«Nu-i adevărat» strigă mâniată Gherghina. Regina noastră și acum nu ne convine, vezi asta e. Și aceasta, ca și înaintașa ei, se învâr-tește în acelaș vâgaș. Eu nu v'am amăgit, ci regina n'a împlinit aș-teptările noastre. A, dacă ați avea numai câteva dintre voi curaj, ce

ute ne-am ajunge ținta».—«Avem curaj, dar spune ce trebuie să facem?»

«Nenorocirea noastră stă mai cu seamă în faptul că avem o stăpânitoare. Moartea ei este libertatea noastră. De-ați judeca ca mine, mâine ea n'ar mai trăi. Oare sunteți voi mai rele ca ea? Ea e mai deșteaptă ca voi? Nici de cum. Toate suntem la fel; prin urmare drept ar fi, să fim egale.»

(Va urma)

O Institutoară

Se cuvine tot respectul pentru o milă cubică

Să ne închipuim că ar exista în adevăr un gard lung de o milă și înalt tot de o milă. Prin influența acestui gard, vom observa, numai în treacăt, că vremea so va fi schimbat într'un mod fabulos. Dacă gardul ar fi așezat în direcțiunea răsărit—apus, partea din spre nord de gard ar deveni o iarnă colosal de lungă, pe când partea sudică ar avea o vară neobișnuit de timpurie și lungă. Dacă dealungul gardului ar curge un râu, am putea în Aprilie de o parte, să plutim pe cursul său, iar pe cealaltă parte am putea patina.

Aceasta însă nu se întâmplă în adevăr și nu voim să ne desfășăm mai departe în astfel de plăceri închipuite.

Ceace voim însă să spunem aici, sunt următoarele:

Am vorbit mai sus numai de un singur gard. Să ne închipuim acum patru garduri la fel și cu piroane să încheem acești patru pereți în formă de ladă. Cum această ladă este deschisă deasupra, să cioplăm și s'o înfundăm cu un acoperiș, care de asemenea va trebui să fie de o milă în lung și lat.

Această ladă ar ocupa volumul unei *mile cubice* sau mai bine ar fi un cub cât o milă de mare, căci oricine va observa, că lada are forma unui cub, ale cărui fețe, fiecare are lungimea și lățimea cât o milă.

Acum, când știm ce este o milă cubică, vrem să ne dăm sama mai bine, ce va să zică o milă cubică, sau mai simplu, cât este de mare o atare milă cubică.

În acest scop, să dăm la o parte acoperișul, care închide încă lada și să încercăm a o încălca cu tot ce avem la îndemână. Orașul București ce ne stă în cale, îl luăm ca pe o jucărie de copii și-l aruncăm în ladă. După aceea alergăm repede la lași și apucăm din fugă toate orașelele și sătulețele de pe drum, le împachetăm toate laolaltă și le aruncăm în ladă.

După atâta oșteneală nu s'a acoperit nici fundul lăzii și putem începe iarăși din nou aceeași operație. Punem mâna pe toate orașele din țara românească, pe cele din Ardeal, Bănat, Crișana, Maramureș și Bucovina, apoi pe cele din Țara Ungurească și Austria cu Viena în cap, ne mai întindem și la Berlin și la celelalte orașe mari și mici din

Germania. Luăm Petersburgul și Roma apoi Parisul, cu toate coloarele, arcurile de triumf, și cu bisericile și le aruncăm în cutia noastră, dar de abia se observă că am aruncat ceva într'ânsa. Atunci ne repezim la Londra, o înșfăcăm și pe dânsa și o aruncăm în cutie. Toate aceste însă nu ajută la nimic și spre a încărcă cutia mai simțitor vrem să începem a împacheta toate orașele provinciale.

Pentru a nu da loc la nici o pismă sau la vre-o ceartă de rang, să așezăm laolaltă toate cetățile, satele, castelele, conacele de pe moșii, vitele etc.

Și tot nu vrea să se umple. Aruncăm înăuntru tot ce a făcut mâna omenească în Europa și cu astea abia se umple un sfert din ladă. Introducem pe lângă acestea toate corăbiile de pe mări și nu ajută la nimic. Căutăm să aruncăm înăuntru piramidele Egiptului, drumurile de fer ale Americii de nord și mașinile fabricelor; închidem în ladă tot ce a făcut mâna omenească în Africa, Asia, America și Australia, însă de abia se umple pe jumătate.

Acum dacă scuturăm încetișor lada, toate se rostogolesc unele peste altele, se îndesă mai bine și se așează în ordine.

Fiindcă ne-am pus în gând să umplem odată lada, vrem să încercem dacă nu se poate umplea cu oameni.

Mai întâi strângem la olaltă toate ierburile ce se vor găsi pe întreg pământul și le împrăștiem în ladă. Acestea însă nu sunt de ajuns spre a acoperi hodoroagele dinăuntru; trebuie să chemăm în ajutor și frunzele copacilor spre a putea așterne o saltea moale, ca să putem împacheta apoi oamenii.

Pentru fiecare om avem nevoie de o lățime ceva mai mare de 60 centimetri. La unul din pereții lăzii, care are lungimea de 7500 metri, se poate așeza un rând de 12.000 oameni și ca să fie mai comozi, socotim bucuroși înălțimea oamenilor de 2 metri aproape; astfel că putem așeza pe stratul de paie 4000 de asemenea rânduri.

Acum o știe fiecare că de 4000 ori 12.000 face tocmai 48.000.000 și cum Franța n'are mai mult de 48.000.000 locuitori, are ușor loc, populați acestei republici, în stratul cel mai de desupt.

Acoperim pe aceștia cu o pătură oare care de un picior înălțime și așezăm pe acest strat cele 2.000.000 de oameni, cari trăesc în Ausralia și mai rămâne loc ca să așezăm lângă ei 46.000.000 oameni din Anglittera, Belgia și România.

Acoperim și pe aceștia și pregătim un nou strat spre a împacheta mai departe alți 48.000.000 oameni sunt de ajuns abia 17 strate spre a așeza cei 800.000.000 de oameni, cât este populația Asiei. Pentru Africa, unde trăesc aproape 210.000.000 oameni, avem nevoie numai de 5 straturi în lada noastră, iar cei 332.000.000 locuitori, omenirea cea mare europenească, pentru care de altminteria lumea este prea mică, împachetați, ocupă în cutia noastră abia 6 straturi.

În total așa dar putem împacheta toți oamenii numai în 20 de straturi și dacă socotim că pentru fie care strat, pachetajul de paie ocupă aproape 3 picioare înălțime, întreaga omenire a globului pământesc ocupă în lada noastră numai 60 de picioare; așa că ne-ar trebui de 200 ori mai mulți oameni, decât există în lumea întreagă; ca să um-

plem lada numai de jumătate.

— Ce ne mai rămâne acum? Dacă am voi să încărcăm în lada noastră și lumea animalelor, aruncând boi, măgari, oi, cai, catâri, cămile, elefanți, peste oamenii împachetați; iar după aceea paserile, peștii și șerpii, tot, ce se târăște și sboară și ea tot nu s'ar umplea, așa că am fi nevoiți să ne refugiem la dealuri și munți.

Și toate astea nu fac decât o singură milă cubică! Iacă în adevăr că se cuvine tot respectul nostru unei mile-cubice.

(După Bernstein)

A. I.

CEI DOI PUI DE LEI

Doi pui de lei crescuseră împreună într'aceiași pădure; ei erau d'aceiași vârstă, d'aceiași statură și d'aceiași putere. Unul fu prins prin vicleșug într'o vânătoare a marelui Mogul; celălalt trăia prin stâncile munților.

Acela care fu prins, fu dus la curte, unde trăi în plăceri; acolo i se dedea'n fiecare zi câte o căprioară de mâncat. El n'avea decât să doarmă'ntr'o cușcă, unde totdeauna i se făcea cu îngrijire culcuș moale. Un paznic bătrân avea grijă de a-i pieptăna de două ori pe zi coama cea lungă și aurie. Fiind domesticit, chiar regele venea adesea să-l mângâe. El era gras, netezit, avea o'nfățișare plăcută și măreață, căci purta un lanț de aur și i se atârnavă la urechi cercei împodobiți cu mărgăritare și diamante; astfel el disprețuia pe toți ceilalți lei, cari se aflau în cuscele vecine, cu mult mai puțin frumoase ca a sa. Toate aceste îi măreau bucuria și el se credea că are mare vază, fiind tratat într'un mod așa de onorabil. Curtea la care trăia, îi împrumută gustul ambițiunii; își închipuia c'ar fi fost un mare erou, dac'ar fi trăit în pădure. Într'o zi nemaipunându-i-se lanțul, fugi de la palat și se'ntoarse la locurile unde crescuse. Pe atunci regele întregului neam al leilor era pe moarte și se adunase tot neamul pentru a-i alege un urmaș. Printre mulții pretendenți, era unul care întrecea pe toți prin mândria și'n-drăzneala sa; acestă era un alt leu, care nici odată nu părăsise pustietățile în timpul când tovarășul său trăise la curte. Cel care trăise în pustiu, își mărise adesea curagiul printr'o foame crudă; el era obișnuit a nu se nutri decât prin mijlocul celor mai mari pericole și omoruri și sfâșia turme întregi. Era slab, sbârcit și pocit; focul și sângele eșeau din ochii săi; era ușor, nervos, obișnuit a se cățăra, a se arunca cu curaj contra sulitelor și săgeților. Cei doi bătrâni tovarăși se provocară la luptă pentru a se hotărâ care să ia domnia. Dar leoaica cea bătrână, adică mama lor, înțeleaptă și experimentată, ale cărei sfaturi erau respectate de întregul neam leesc fu de părere să se sue pe tron acela, care studiasse politica la curte. Mare parte din locuitori murmurară, zicând că ea ar voi să prefere un leu trăit în lene și lux unui rășboinic, care se desprinsese, prin ostenele și

pericole, să devină puternic și înțelept. Cu toate acestea autoritatea bătrânei leoaice isbuti, punând pe tron pe leul dela curte. Atunci acesta se dădu plăcerilor și nu mai iubia decât petrecerile. El se servea de supunere și de vicieșug pentru a ascunde cruzimea și tirania sa. În curând deveni urât, disprețuit și nesuferit. Atunci leoaica cea bătrână zise: «Este timpul să-l detronăm. Știu bine, că nu era vrednic de a fi rege; dar am vrut ca s'aveți un stricat prin slăbiciune și politică spre a vă face ca în urmă să vedeți mai bine prețul celuiilalt, care-a meritat domnia prin răbdarea și valoarea sa. Acum trebuie să ce lupte unul cu altul». Imdată merseră într'un câmp închis, unde cei doi luptători începură lupta. Spectacolul însă, nu ținu mult; leul cel slab tremura și nu'ndrăsnea să se arunce asupra celuiilalt. El fugi înspăimântat, și se ascunse; celălalt îl urmă ocărându-l. Toți strigară: «Trebuie să'l sugrumi și să-l prefaci în bucăți!»

— «Nu, nu», răspunse el; «când cineva are un inimic atât de mișel, ar trebui ca de mișelie să se teamă. Eu vreau să trăescă, el nu merită să moară. Eu voi ști să domnesc bine, fără a avea nevoie să-l țin supus».

În adevăr, leul cel puternic domni cu înțelepciune și autoritate. Celălalt se mulțumi să ocupe un loc modest la curte, spre a-și câștiga câteva bucăți de carne și de a-și petrece viața într'o trândăvie rușinoasă.

(Din franțuzește)

Mihail A. Popescu-Osica

AMINTIRI DIN LICEU

— URMARE —

Dar încetul cu încetul au trecut toate examenele, și în ziua de Sf. Petru și Pavel s'a făcut împărțirea premiilor, cari încă mai existau pe vremea când învățam eu. Astăzi s'au desființat și e rău căci erau un îndemn puternic și frumos la învățătură și purtare bună.

Fiindcă luasem premiu, părinții și rudele se întreceau care de care să mi procure tot felul de plăceri. Între acestea a fost și una mai mare produsă de cumpărarea unei biciclete, cu care să fac excursiuni în timpul vacanței. De mare folos nu mi-a fost însă acea bicicletă, fiindcă am stricat-o repede, ba chiar am pățimit mult de pe urma ei, căci într'o zi ducându-mă să fac o plimbare până într'un sat aproape de București, m'am trezit deodată înconjurat de o grămadă de câini, cari se repezeau la pantalonii mei și căutau, care de care să

mă apuce de picior. Voind să scap mai repede de acești întâmpinători neplăcuți am dat iuțeală mai mare bicicletei și ajungând la o vale, un bețiv care se împleticea pe drum mi-a tăiat calea și deodată am dat peste el cu bicicletă cu tdt. În acel moment am fost ajuns și de ceata de câni ce mă urmăriseră și cari au început să se repeadă la mine și la bețiv, cari eram jos unul peste altul.

În sfârșit cu chiu cu vai m'am sculat și am văzut cu durere că în cădere îmi sfâșiasem hainele, îmi julisem obrazul și era aproape să'mi rup și nasul de o piatră ce se găsea pe drum. Bicicleta de asemeni se rupsese în două sau trei locuri, iar bețivul, din pricina căruia căzusem, a început să înjure și chiar să svârle cu pietre, neputând scăpa de cât luând-o la fugă cu bicicleta în spinare și ajungând aproape de oraș obosit și ca vai de capul meu.

Dar acum cum intri în oraș pe jos și cu bicicleta la spinare? Pe cât de mândru eram când plecasem și mi se părea că toată lumea se uită la mine, pe atât de rușinos eram acum și mă feream să fiu văzut. Pe străzile cele mai dosnice am ajuns acasă, unde am fost aspru dojenit pentru neprevăderea mea. Cu bicicleta n'am mai umblat, căci se stricase, dar peste câteva zile plecând la țară, la un prietin al familiei noastre, m'am apucat de un alt sport, acela de a merge călare, în care nu mi s'au întâmplat decât puține accidente, și pentru care am prins o adevărată patimă ce o am și azi.

Începând prin a călări pe un măgar de la oile prietinelui nostru, pe care se puneă un Țol și porneam așa în voia lui,, ducându-mă unde îi plăcea, am ajuns să călăresc pe un căluț mititel, care îmi făcea tot felul de mofturi, nelăsându-mă să încalec sau nevoind să meargă din loc, când i-l scotea din grajd și făcându-mă astfel de râs față de cei ce mă priveau.

Încetul cu încetul am început însă să mă desprind și în urmă am ajuns de făceam călare drumuri lungi și excursiuni frumoase, din care una o voi povesti aci, fiindcă a fost făcută într-o admirabilă parte a țării, unde sunt multe de văzut și ar putea deștepta interes și pentru alții să o facă.

* * *

Isprăvisem cl. IV-a de liceu și părinții mă duseseră să pe-

trec vacanța la țară în jud. Suceava. Stăteam la același prietin al familiei la care învățasem să călăresc. Chiar de la sosire am făcut multe operații și în una din primele zile ale lui August, însoțit de mai mulți prietini, toți călări pe cai buni, nalți și voinici am pornit să facem o excursiune în munții Neamțului.

Plecând din Pașcani pe la 7 dimineața, am urmat șoseaua până la Târgu Neamț, trecând prin dreptul Cristeștilor, peste podul de pe râul Moldova, prin pădurea Neamțului și la 10 ore, după aproape 30 kilometri de trap, am ajuns în Târgu Neamț, unde am poposit până după amiază, când am plecat spre monastirea Agapia, departe la 14 kilometri de Târgușor. Excursia aceasta o mai făcusem odată cu părinții, dar atunci fiind mic, nu mai țineam minte drumul și întrebam mereu pe oameni, încotro e drumul. Cerul însă se acoperise de nouri negri și o ploaie torențială începu să cadă. Nici unul dintre noi nu avea pelerini de ploaie, așa că eram expuși la orice. Am pornit la galop cu toții și sub apa, care curgea șiroaie, am făcut în o jumătate de oră drumul până la Mănăstire, unde am ajuns așa de udați, încât puteam storce și cămașa de pe noi. Un soare frumos a apărut însă repede și plimbându-ne prin fața lui ne-am uscat și n'am suferit nimica. Numai caii, care îi lăsasem la grajdurile mănăstirii, s'au cam resimțit de pe urma goanei prin ploaie.

(Va urma)

G. L.

SCRISOAREA III-a

Dragi copii.,

După cum omul în viață are mai mulți prieteni și rude, tot așa și cei doi prieteni sufletești ai noștri, cu cari am făcut cunoștință în zilele trecute, au și ei cunoscuți, rude, prieteni, prietene, etc. cu cari stau în bune înțelegeri, și cări unul pe altul se ajută și se iubesc și nici odată nu pot să steie despărțiți.

Ați auzit poate, că peste o armată este un șef suprem, sub ascultarea căruia stau alți comandanți mai mici și sub acei sunt alți și așa până la căprariu. Toți însă lucrează într-o direcție anumită și aceeași țintă urmărește fiecare — propășirea și înălțarea neamului lor. În vinele fiecăruia curge același sânge înviorător, și de aceeași bucurie tre-

saltă inima fiecăruia. Biruința unuia este pentru lauda tuturor și a tuturor este pentru fala fiecăruia.

Tot așa dragi copii, și comandanții acești sufletești, care sunt cu mult mai superiori celor pământești, au sub ascultarea lor sute și mii de comandanți însărcinați fie care cu câte o slujbă de ajutorare, care ajutătoare contribuie la mântuirea sufletului nostru. Acesta—sufletul—este steagul roș, expus în lupta vieții, și pe care ni se cere să-l apărăm vitejește, nepătat de întunecul inamicilor lui, care sunt—faptele rele.—Și cum inimicii lui sunt mulți și periculoși, el ar cădea repede pradă ghearelor lor și înfrânt și învins ar plânge la picioarele lor, în vecii vecilor.

Astăzi dar viu să fac cunoștință cu una dintre prietenele sufletești, căreia voi poate nu i-ați dat destulă atenție până acuma. Ea este — *Milostenia* — Ați auzit voi de Milostenie? Ea-i o fată frumoasă și înțeleaptă, o nedespărțită soră a sufletului nostru, care se roagă neîncetat la genunchii Tatălui nostru din ceruri, pentru mântuirea lui. Dar e atât de sărac și curat îmbrăcată!

În fiecare zi voi poate o vedeti trecând pe drumuri fără însă ca să-i fiți deschis vreodată poarta până acuma. Aceasta însă ați făcut-o fără să știți și deci vă iartă Dumnezeu totul până acum. De-azi înainte însă cred că o să m'ascultați pe mine și o să faceți ca copilul din povestea ce urmează:

Demult, prin străzile orașului nostru, s'a găsit de cătră un boier, un copilaș mic de tot și frumușel care nu se știa de unde-i și nici al cui este. Era numai de trei ani. Pentru prima oară pronunță poate întâile vorbe, care scăpau limpezi de pe buzele lui nevinovate. Și cum boierul n'avea nici un băeat, l-a luat el ca copil de suflet. Aci, la curtea acestui boier, creștea copilul din zi în zi mai drăgălaș și mai sglobiu. În apropiere de locuința boierului era o bisericuță veche în fața căreia la câți-va pași se afla o cruce de piatră albă. Două chipuri aproape șterse de mătura vremii, se deslușiau pioase pe cruce. Copilașul atras de chipurile acestei cruci, sta de multe ori nedumerit și se uita la ele. Vedea bine o femeie tânără ținând un copil în brațe, dar nu-și putea da bine seama, cine erau acești doi.

Într'un rând veni cu o bucată de pâne și oprindu-se înaintea crucii, întinse o parte dintr'ânsa copilului mic, ținut în brațe.

— Dragă copile, începe el, eu te văd toată ziua aici, fără ca să mă-nânci odată. Poate că n'ai ce. Atunci ține de la mine și hai să mâncăm împreună. Și mântuitorul Cristos întinzând mâna Lui cea mititică luă și îmbucă.

Și azi așa și mâne așa, atât de mult se împrietenise copilașul cu Domnul Cristos, pe care-l ținea Maică-sa Maria în brațe! Nu era un lucru care să-l fi căpătat de la tată-său, fără ca să-l împartă cu băeatul de la Cruce.

Boierul observând într'un târziu că imediat ce capătă băeatul său pâne pleacă și se întoarce fără de ea, s'apucă și-l întrebă:

— Ce faci cu pânea care ți-o dau?

— Ce să fac? zise copilul zâmbind. O'mpart cu băeatul de la poartă, că e sărac și El și nu are ce mânca.

— Așa ți-e treaba, adăogă boierul? Atunci, dute azi să-ți deie acest băeat de mâncare.

Boierul gândia că trebuie să fie vre-un băeat de pe străzi, care îi înșală copilașul.

Copilul însă, trist se duce drept și îmbrățișind crucea de piatră, zi-se plângând:

— Dragă băețășule! Astăzi, tata n'a vrut să-mi dea de mâncare și iată-mă flămând înaintea Ta. Acum, dă-mi și Tu mie să mănc, ca ai văzut, de câte ori am avut eu am împărțit cu Tine.

Atunci desprinzându-se frumoasă de pe cruce Mama Domnului, sărută pe copilaș și întinzându-i o pâne albă și rotundă, cât roțița plugului, îi zise.

— Na, măncă și te sature.

Și luând copilul pânea în brațe, a fugit sărind de bucurie și a mâncat toată viața din ea. Căci pânea, cu cât o îmbuca el cu atât creștea și nu se isprăvea.

Iată, dragi copii, ce isteată e și ce poate face Milostenia—prietena noastră, cu care trebuie să ne purtăm mai cumintiți ca cu cei dintâi prieteni, căci fața ei se supăra mai degrabă.

Al vostru frate cu drag.

P. Papazissu

Povestirile unui om, care a călătorit în India.

— Urmare —

În sfârșit eram băgător de seamă, redactam ceea ce el dicta și-i ceteam apoi. Dacă-i plăcea, eram invitat la punciu, o băutură pe care o prepara foarte tare și o întrebuija în foarte mare cantitate. Mă chema la masa lui, unde nu-și mai aducea aminte vr'un altul să fi șezut.

Dar Rowley, bietul Rowley! O singură dată îndrăznise să aibă altă părere decât a căpitanului Ball asupra unui lucru din dulgheria lui, lucru pe care bietul om îl pricepea cum se cade. De atunci se isprăvise cu el. Zi și noapte nu-i mai da pace căpitanul. Îl urmărea cu observații mușcătoare și mai ales de când ultimele țărături europene dispăruseră din vederea noastră.

Rugai pe Rowley să se stăpânească, adică să-și păzească gura, ca nu cumva să-i scape vre-o vorbă, pe care căpitanul s'o poată lua drept răspuns obraznic, căci atunci aveam să mă aștept la cel mai rău lucru. Căpitanul îmi făcu chiar observație că aș ține la îndrăznețul Rowley, care ar fi nutriend sentimente de revoltă contra lui și ar fi vrând să mă pornească și pe mine în potrivă-i.

«Bagă de samă, Grigore,» zise el scrâșnind din dinți, «să nu împărți cu Rowley soarta lui, când l-a nimici mânia mea!» —

Știam în deajuns ca să-l vestesc pe Rowley și să-mi reglez și purtarea mea. Ziua nu ne ntâlneam deloc, sau numai când era nevoie;

dar noaptea, când căpitanul dormea dus pe căpătâiul lui, tănuiam pe șoptite și ne spuneam unul altuia ce aveam pe suflet și ce nevoi ne chinuiau.

Atunci puteam să ne ușurăm inima, fără teamă de urechea vre-unui ascultător răutăcios; căci mai tot echipagiul nu iubia pe căpitan și ținea la tânărul și îndrășnețul Rowley, care făcea fiecăruia câte un serviciu, fără să pretindă nimic în schimb.

Nebunia căpitanului devenea din zi în zi tot mai aprigă și au fost clipite, în cari făcea unele lucruri vrednice de dispreț și de rușine, pricinuite din patima cea urâtă a beției. Făcea atunci fapte, care ne dovedeau lămurit că nu-s făcute cu toată rațiunea și conștiința.

Astfel stând lucrurile, ne așteapta un viitor întunecat. Având o putere nemărginită pe bord, chiar dreptul de viață și de moarte, unde era siguranța noastră, că acest om n'ar fi putut abuza de toată puterea lui?

Fiecare avea acest sentiment și această convingere, fără să le spuie unul altuia. Se citea în ochii tuturor, pe chipurile întunecate ale mateloților.

Se părea că căpitanul observase oarecum ceva, căci de câteva zile nu eșia pe bord, decât înarmat până'n dinți.

Purtarea aceasta neobicinuită față de echipagiu, care dedea pe față o neîncredere vădită în buna lor credință, avu de urmare că bănuiala tuturor se dete pe față.

Dispoziția lor devenia din zi în zi tot mai rea și fără 'ndoială, trebuia doar un mic prilej, spre a se preface în revoltă fâțișă. Nici o persoană streină nu s'ar fi îndoit, că toată lumea de pe bord era de partea lui Rowley și că nu ar fi trecut cu vederea ori-ce rău ce-i s'ar fi făcut pe nedrept. Era foarte prudent lucru din partea lui că se expunea cât mai puțin privirilor căpitanului. Părăsea îndată puntea, când acesta eșia pe pupă; dar și acest fapt îl supăra pe căpitan, care ar fi dorit să-i găsească nod în papură și să-și verse focul pe el.

Până acum călătoria fusese neobicinuit de fericită. Nu ni se întâmplase nici o nenorocire și în curând trebuia să ajungem la insula Sfânta Elena. Acolo avea să se oprească corabia, ca să se aprovizioneze cu apă și să descarce din mărfuri. Aici însă, a fost scris să se întrerupă fericita noastră călătorie de până acuma, printr'o nenorocire.

Vântul se potolise de odată și acesta era cu atât mai neplăcut, cu cât apa ce aveam nu mai era de beut și merindele erau pe sfârșite. În Sfânta Elena aveam să ne 'ndestulăm cu de toate.

Starea aceasta dură aproape trei zile și corabia abia înainta cu un nod. Căldura era înăbușitoare și nici unul din noi nu eram veseli. De necaz, căpitanul se dete beției și mai mult și adeseori se clătina pe punte. În seara zilei a treia vântul începu a sufla rece, și prevestind furtună.

Față de o perspectivă atât de amenințătoare, trebuiau luate toate măsurile de prevedere; dar căpitanul abia putea să se ție pe picioare, vorba lui era un adevărat gângăvit; mateloții începură să murmure.

«Ce-o fi să fie,» zise un matelot bătrân și cu experiență către Rowley, «când o începe furtuna! Nu cumva corabia întreagă, cu toată

marfa și viața noastră să fie pe mâna unui om, care nu știe ce face la te uită, era să cadă pe pupă, de nu-l ținea comandantul!»

Eram lângă ei. Rowley se uită spre căpitan, dete din umeri și un zâmbet batjocoritor trecu pe chipul lui plin de expresie.

Spre nenorocul lui căpitanul băgă de seamă. Se repezi la noi furios: «Plănuiești revoltă?» strigă el cu o furie sălbatică.

Rowley voia să vorbească, dar căpitanul își scoase pistolul de la brâu, și-ar fi omorât pe Rowley sau pe mine—căci nu știu pe care din noi doi îl bănuia—de nu ar fi împedicat comandantul nenorocirea, vorbind în locul nostru și încredințându-l că suntem nevinovați.

«Li cunosc eu pe aști doi!» strigă căpitanul. «Știu că sunt uniți și că nu-mi vor binele! Puneți-i în lanțuri și-i aruncați la închisoare!»

Matrozii nu se mișcă. Revolta era gata să izbucnească, pe când pericolul furtunei se apropia tot mai mult. Comandantul se uită la noi și repetă porunca. De data asta mateloții ascultară.

Ce îi va fi hrănit ura împotriva mea nu știu, o fi ascultat poate tănuirile noastre de seară. Furăm legați și duși în carceră. Rowley era nebun de mânie. În zadar îmi dam toate silințele ca să-l liniștesc. De abia mai târziu, când afară furtuna vâjia turbată, zvârlind corabia încoace și încolo, se mai potoli și el.

«Nu poate să mai meargă așa», îmi zise el. «Dacă și tu ai aceleași gânduri ca și mine, părăsim corabia în Calcuta. Acolo putem scăpa de el fără pericol, altfel nu sfârșim nici unul bine». Ce spunea Rowley era drept. Alcătuirăm planul și potrivirăm cum l-am putea aduce la îndeplinire.

Să tot fi fost miezul nopții. Furtuna era în toiul ei când comandantul veni să ne desfacă lanțurile. «Corabia e în mare pericol» zise el, «avem nevoie de ajutorul vostru».

«Unde e căpitanul?» întrebă Rowley.

«E sus și e treaz de tot».

«El a ordonat liberarea noastră?»

«Da!»

«Atunci primim, căci a recunoscut nedreptatea ce ne-a făcut», adăogă Rowley, «și ne supunem».

Comandantul ne rugă să uităm necazul și-l urmarăm. Pe punte era înfiorător. Abia te puteai ține pe picioare. La tot minutul, valuri uriașe năvăleau asupra corăbii. Furtuna mugea îngrozitor și zvârlea puternicul vas, ca pe o ghioace de ou.

Ordinile căpitanului se urmau cu judecată și cumpănire și fură îndeplinite cu sfințenie; iar furtuna părea a-și bate joc de toate eforturile omenești. Vârful catargului celui mare fusese frânt de vânt. La tot minutul, el însuși amenința să se rupă, de n'ar fi fost ușurat de greutatea pânzei, care se împotriva furtunei, deși era sfâșiată.

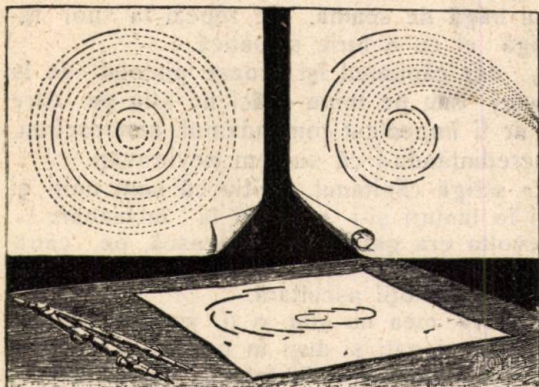
Rowley, desprețuit de moarte, își luă această sarcină. Privirile tuturor îi urmăreau mișcările pline de groază; dar el își îndeplini sarcina cu dibăcie și pentru moment corabia fu mântuită. Eu lucram din toate puterile la pompă, spre a îndepărta apa care, tot năvălind, ajunsese până jos și amenința mărfurile.

(Va urma)

Aurelia V Cochinescu

PETRECERI ȘTIINȚIFICE

Arcurile Convergente

Descrieți cu compasul și cu un creion o serie de cercuri concentrice, dar neapăsând creionul, decât pe o parte a fiecărui cerc așa fel, ca să avem arcuri de cercuri, cari par puse unele la capătul celalt, dar pe cercuri diferite.

Privind un desemn de acest fel, se pare,

după cum arată liniile punctate din figura noastră din dreapta, că de ați prelungi aceste cercuri toate în aceeași parte se vor reuni în acelaș punct. Această iluziune optică, foarte ciudată, este cu atât mai puternică, cu cât desemnul va fi făcut mai mare.

Pentru a îndrepta această iluzie a ochilor celor ce privesc, trebuie să luați compasul și să terminați pe deplin fiecare cerc, cum se arată în figura din stânga; privitorii vor vedea atunci că aceste cercuri erau paralele.

Florian D. Stănculescu

DESLEGARI

Problema de la pag. 87.
Hoțul întâi a luat vacile cu 1, 8, 9, 16, 17 și 24; al doilea 2, 7, 10, 15, 18 și 23; al treilea 3, 6, 11, 14, 19 și 22; al patrulea 4, 5, 12, 13, 20 și 21.
Aritmogriful I de la pag. 87. Aritmogriful II de la pag. 88.

16	3	2	13
5	10	11	8
9	6	7	12
4	15	14	1

Curmăl. Otranto. Notar
Sulina, Turcia, Ardeal.
Nicolae, Tuică, Amalia.

Cifrele de la început dau numele portului *Constanța*.

Problema a deslegat-o bine numai Visarion Sachelarie—Topoloveni, care primește premiul.
Aritmogriful I și II l-au deslegat: Mih. Th. Amzulescu, Gh. Banu, Marin Brădășteanu, Iorgu Bunescu, Gr. I. Cristescu, Const. I. Dumitrescu, Ștef. Dumitrescu—Scundu, Ionel Georgescu—Racovița, M. St. Gheorghe, Pant. Gruescu, Const. M. Ionescu, Gh. Mirodot, Marin Mușetescu, Ioan P. Predan, Marin I. Popescu, Perte I. Popescu, Visarion Sachelarie, Nic. I. Ștefănescu, Const. Venescu.
Aritmogriful I l'a deslegat: M. C. Ionescu—Humele.
Aritmogriful II l-au deslegat: Ștef. D. Dumitrescu—Gârbovi, Const. D. Georgescu, H. Th. Leontescu, Silvestru Petrescu, Nicu Popescu și Potre Popescu.

Poșta Redacției

Rugăm foarte mult pe toți abonații, cari încă n-au achitat abonamentul, să ni-l trimită cât mai grabnic.

Revista AMICUL TINERIMEI începe de la 1 Aprilie a. c. al șaptelea an al existenței sale.

Tot ce privește abonamentele, corespondența, articolele, deslegările etc. se vor adresa „Redacției Amicului Tinerimei, București Strada Romană No. 12.

Abonamentul pe un an este de lei 5, (sau coroane 5). Numărul costă 20 de bani.

Abonamentele se plătesc înainte.

Direcțiunea AMICULUI TINERIMEI roagă pe toți iubitorii de bună îndrumare a tineretului nostru școlar, cari doresc a colabora să ne trimeată articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară și pe înțelesul tuturor.

Manuscrisele trimise spre publicare, să se scrie pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, ca de vr'o două degete. Manuscrisele se trimit prin poștă nu ca scrisori, ci sub bandă, scriindu-se pe lângă adresă cuvântul «*manuscris*». Ele costă în lăuntrul Țării Românești 5 bani de fie-care 50 grame, iar din celelalte țări locuite de Români precum și din Streinătate câte 10 bani 50 grame. Dacă pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «*recomandare*» se plătește deosebit 25 bani, de ori unde.

La Redacția AMICULUI TINERIMEI se găsesc de vânzare exemplare complete și legate, anii II, III și IV cu Lei 4 ; anii V și VI cu Lei 5.

Tinerilor ! Răspândiți revista voastră cât puteți mai mult !

Păstrați numerile spre a le lega la sfârșitul anului.

PAPUȘA

Primul Atelier românesc de păpuși și jucării naționale

Adresa: BUCUREȘTI — STR. ROMÂNĂ No. 12

În aceeași casă cu Redacția «AMICULUI TINERIMEI»

Pentru voi, dragi copii, fete și băieți, a deschis o prietina a tinereții, un atelier de păpușele foarte dragălașe și de felurite jucării precum și o clinică pentru ele.

Se găsesc aci păpuși mari și mici, armata română, ciobănași, oi, căței, cocosi și alte animale, cu prețuri mici.

TIPOGRAFIA ȘI LEGATORIA

G. ILIESCU

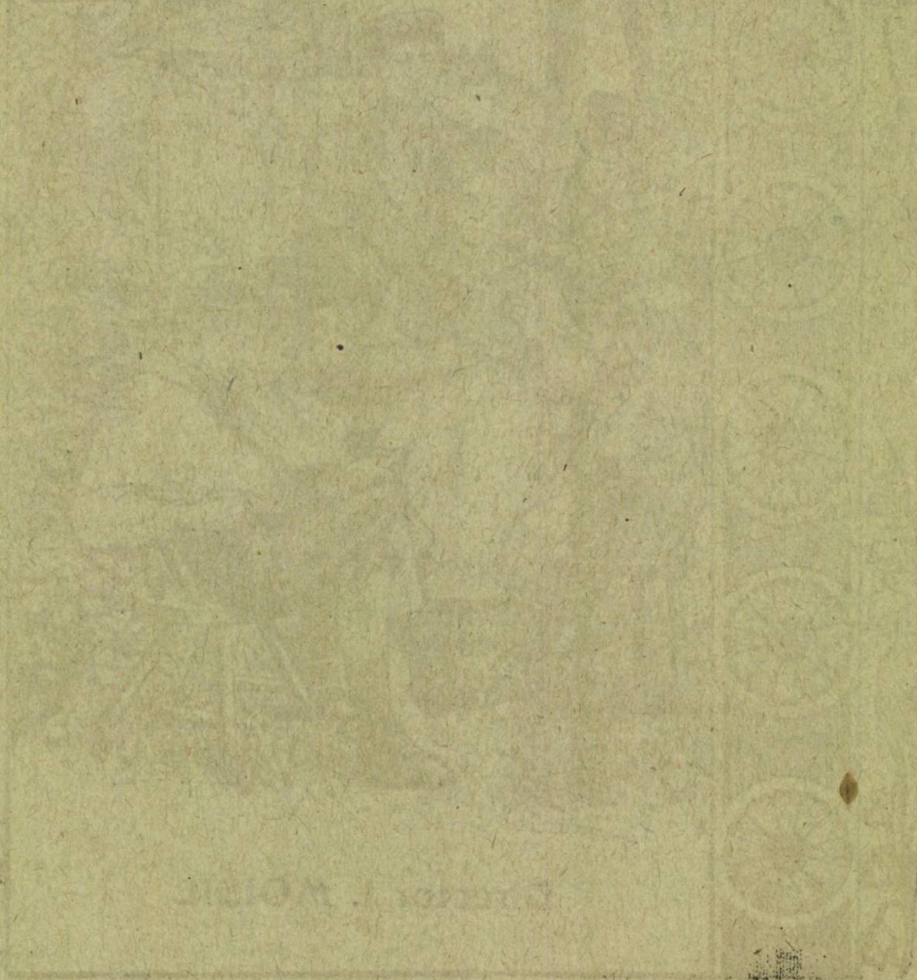
Telefon 28/49 — STR. POPA SAVU No. 3 — (La Sosea)

• (CASELE PROPRII)

Efectuează lucrări de Tipografie și Legatorie cu prețuri reduse.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO